

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

43. ČÍSLO / XVII. ROČNÍK

10 Kč • 0,40 € / 12,05 Sk

25. ŘÍJNA 2009

Z obsahu:

Svatý Jan Leonardi

Katecheze Benedikta XVI.
při generální audienci
7. října 2009
- strana 2 -

Píseň pro Matku Boží

Barbara Auerová,
hudební redaktorka
v Radio Maria, Rakousko
- strana 4 -

Dalajláma jasně představil svůj ateismus

Alexander Riebel
- strana 6 -

Mariologové konstatují rozkvět v Medjugorje

- strana 7 -

Malé stádo na širokém misijním poli

Jak se měnila náboženská
mapa v českých zemích
- strana 8 -

Kněžská služba a služba andělů

V Roce kněží je více
než aktuální zamyslet se
nad pomocí andělů
v kněžském životě
a službě
- strana 9 -

Pán Ježíš o svých kněžích

Předmětem plodnosti
kněže je vrátit Otci to,
co od něho vyšlo
- strana 10 -

Slepé sestry z Tortony

- strana 11 -

Karel Dujardin (1626 - 1678): Tobiáš a archanděl Rafael, muzeum v Budapešti

Pozití 9. října uplyne 400 let od smrti svatého Jana Leonardiho, zakladatele Řádu řeholních kleriků Matky Boží, kanonizovaného 17. dubna 1938 a zvoleného za patrona lékárníků 8. srpna 2006. Připomíná se také pro velkou misijní horlivost. Spolu s Mons. Janem Křtitelem Visvesem a jezuitou Martinem de Funesem podporoval a přispěl k založení Kongregace Svatého stolce pro misie, zvané Propaganda Fide, později Collegium Urbanum de Propaganda Fide, která v průběhu staletí zformovala tisíce kněží, mezi nimi mnoho mučedníků, pro evangelizaci národů. Jedná se o zářivou kněžskou postavu, kterou bych rád dal všem kněžím za vzor v tom-

to Roce kněží. Zemřel roku 1609 na chřipku, kterou se nakazil, když se věnoval ošetřování těch, které postihla epidemie v římské čtvrti Campitelli.

Z lékárny k oltáři

Jan Leonardi se narodil v roce 1541 v Diecimo v provincii Lucca. Jako poslední ze sedmi bratrů prožil mládí, kterému udávala rytmus víra prožívaná ve zdravém a pracovitém rodinném prostředí, také ustavičné návštěvy obchodu s kořením a léky v jeho rodné vesnici. V 17 letech ho jeho otec zapsal do řádného kurzu drogistů v Luce, aby se z něho stal v budoucnu lékárník,

tedy drogist, jak se tehdy říkalo. Mladý Jan ho navštěvoval téměř deset let jako pozorný a pilný frekventant, ale když podle normy stanovené starou republikou Lucca získal oficiální uznání, které ho opravňovalo otevřít svou lékárnu, začal pomýšlet na to, zda nenadešel čas uskutečnit plán, který stále nosil v srdci. Po zralé úvaze se rozhodl věnovat kněžství. A tak opustil lékárnický krám, po získání potřebné teologické formace byl vysvěcen na kněze a v den Zjevení Páně 1572 slavil první mši svatou. Nicméně ho neopustila vášně pro lékárenství, protože cítil, že skrze výkon lé-

kárnického povolání mohl rozvinout své pravé povolání, totiž předávat lidem skrze svatý život „Boží lék“, kterým je Ježíš Kristus, ukřižovaný a zmrtvýchvstalý, „míra všech věcí“.

Kristus jediný lék

Povzbuzován přesvědčením, že takový lék nutně potřebují všechny lidské bytosti více než cokoliv jiného, hledal Jan Leonardi v osobním setkávání s Ježíšem Kristem základní smysl vlastního života. Kristův primát nade vším stal se pro něho konkrétním kritériem a soudcem jeho kněžské působnosti, kterou rozvíjel v době, kdy se v Církvi velice šířilo hnutí duchovní obnovy díky rozkvětu nových řeholních institutů a díky skvělému svědectví světců, jako byl Karel Boromejský, Filip Neri, Ignác z Loyoly, Jan Kalasanský, Kamil z Lelis a Alois z Gonzagy. S nadšením se věnoval apoštolátu mezi chlapci prostřednictvím Společnosti křesťanské nauky a shromáždil kolem sebe skupinu mladých, s nimiž 1. září 1574 založil Kongregaci reformovaných kněží Blahoslavené Panny, později nazvanou Řád řeholních kleriků Matky Boží. Svým žákům doporučoval, aby měli před očima i v mysli jen čest, službu a slávu Ježíše Krista ukřižovaného, a jako dobrý lékárník, zvyklý odměřovat dávky podle přesného předpisu, připojoval: „Trochu více pozvedněte svá srdce k Bohu a podle Něho měřte všechny věci.“

Horlivý a pravý reformátor

Veden apoštolskou horlivostí poslal v květnu 1605 právě zvolenému papeži Pavlu V. memorandum, ve kterém navrhuje kritéria pro autentickou obnovu Církve. Všimá si, jak je „nutné, aby ti, kteří usilují o reformu lidských mravů, hledali na prvním místě Boží slávu“, a dodává, že se musí vyznačovat „integritou života a vynikajícími mravy tak, aby spíše

Pokračování na str. 12

Svatý Jan Leonardi

Kdo čte pozorně katecheze Benedikta XVI., tomu jistě neuniklo, že většina významných osobností církevních dějin, s nimiž nás systematicky seznamuje, se angažovala na poli reformy Církve. Církev nikdy nebyla bez protivenství. Ještě ani neustaly obtíže prvotního pronásledování, a již začala protivenství vnitřní, která působili nejrůznější bludaři. Pronásledování pohanskou mocí vystřídaly mocenské zásahy křesťanských vládců do církevních záležitostí. Ale nejnebezpečnější a nejzrádnější nepřítel ohrožuje Církev zevnitř: úpadek duchovního života, kázně a mravů. Je tojev, který dokázal zmařit mnohé velké naděje, a to tím spíše, že se objevuje zpravidla v období, které následuje po periodě slibného rozkvětu.

Čím to, že křesťanství ohrožují právě periody pokoje a rozkvětu? Vystavují nás nebezpečí pýchy, která naruší náš vztah k Bohu v tom nejzávažnějším: život v dostatku a hojnosti nás zbavuje podstatného vědomí, že jsme ve všem závislí na Bohu, nahlodává naši pokoru a úctu k Ně-

mu a naopak podněcuje v nás sebevědomí klamně suverenity a soběstačnosti. To je postoj, který znehodnocuje naše modlitby: čím dále tím více se podobají samolibému vystoupení farizea, který právě pro své sebeuspokojení odešel z chrámu neospravedlněn. Odešel bez Boží milosti, aby se stále více propadal do své pýchy. Není to příznačné, že právě v těch nejbohatších zemích s nejbohatší církví se zrodila myšlenka odstranit z kostelů klekátko, která oddělovala presbytář od chrámové lodi, tedy „velesvatyni“ od svatyně, a nakonec odstranili i tradiční chrámové lavice, protože sebevědomí křesťané už nepokládají za potřebné ani přiměřené před svým nejvyšším Pánem a Bohem pokleknout? Proč k evangelijním radám pro ty, kteří chtějí jít cestou dokonalé služby Bohu, patří chudoba a s ní také poslušnost? Protože to jsou pro všechny velmi potřebné ctnosti, které nám pomáhají setrávat v postoji a jasném vědomí, kým před Bohem opravdu jsme. Don Bosko, jehož rukama prošly

miliony, žil až do smrti ve velké chudobě, v prosté světnici a nosil stále jen svou jedinou, třeba už zaplátovanou kleriku. Na chudobu, skromnost a pokoru tohoto světce jsem si vzpomněl nedávno na pohřbu jednoho z jeho synů. V místě, kde dlouhá léta působil, jsem se setkal s nápadným až dojemným kontrastem mezi krásou pečlivě udržovaného Božího domu a krajní chudobou příbytku tohoto kněze. Všechno, co měl, investoval do chrámu, který se navíc vyznačoval tím, že tento kněz si nedovolil pohnout vůbec ničím, co zde předkové k Boží chvále postavili a čím jeho dům vyzdobili. Celou dobu slavil nejsvětější obět obrácen tváří ke krásnému sousoší kříže, jako by už před třiceti lety tušil, že se k takové koncepci chrámu budeme muset vrátit, chceme-li v sobě obnovit opravdovou úctu k nejvyššímu Pánu, před jehož slávou, svatostí a vznešeností jsme a zůstaneme ničím.

Benedikt XVI. ve své katechezi 7. října obrací naši pozornost k málo známému světcovi svatému Janu Leonardimu.

Pokračování na str. 13

Editorial

ni odešel z chrámu neospravedlněn. Odešel bez Boží milosti, aby se stále více propadal do své pýchy. Není to příznačné, že právě v těch nejbohatších zemích s nejbohatší církví se zrodila myšlenka odstranit z kostelů klekátko, která oddělovala presbytář od chrámové lodi, tedy „velesvatyni“ od svatyně, a nakonec odstranili i tradiční chrámové lavice, protože sebevědomí křesťané už nepokládají za potřebné ani přiměřené před svým nejvyšším Pánem a Bohem pokleknout? Proč k evangelijním radám pro ty, kteří chtějí jít cestou dokonalé služby Bohu, patří chudoba a s ní také poslušnost? Protože to jsou pro všechny velmi potřebné ctnosti, které nám pomáhají setrávat v postoji a jasném vědomí, kým před Bohem opravdu jsme. Don Bosko, jehož rukama prošly

Výkřik víry

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

Pane, ať vidím!

Využij dnes příležitosti seznámit se s Bartimaie. Tohoto slepého žebráka u jerišké brány si totiž Bůh vyhlédl, aby se stal příkladem vytrvalosti v naději. Čeká tu na svou příležitost, která pro něho nastává právě teď, když se blíží k městu Ježíš se svým doprovodem. Všichni si tu na něho zvykli, jako by už patřil k této bráně a měl s ní zůstat spojen až do své smrti.

Ale tento slepec vidí ve skutečnosti dále než jeho současníci. Nesmířil se se svým osudem a žije pevnou nadějí, že i k němu se jednou skloní Ježíšovo milosrdenství. Nemá zatím zrak, aby spatřil Spásu Izraele, ale zůstal mu silný hlas, kterého využije k tomu, aby k sobě přivolal svého Dobrodince. Jak bláhoví a sobečtí jsou všichni ti, kterým vadí jeho volání a nejráději by ho umlčeli. Kdy jindy by měl volat za Ježíšem, ne-li tehdy, když ho potřebuje a když cítí jeho blízkost? Jako by dobře věděl, že je to naposled, co tudy Mesiáš prochází: *Synu Davidův, smiluj se nade mnou!* Nic neslyší Pán tak rád jako prosbu o smilování. Osvoj si jeho volání i jeho víru, volej tak vytrvale a z plna srdce, a můžeš se spolehnout, že i pro tebe Pán pošle: *Zavolejte ho!*

Zástup, který před chvílí slepého tak neprozřetelně umlčoval, musí se nyní zastydět za svou necitelnost k postavení tohoto ubožáka. Nevyhledává snad Mesiáš právě tyto potřebné? Teprve nyní říkají žebrákovi, co měli říkat od začátku: *Vzchop se a vstaň!* Slepý svou vytrvalostí i bez jejich přispění dosáhl splnění své tužby a nyní se mu dostává Ježíšova pozvání: *Volá tě!* Která slova mohou více potěšit než právě tato? Kéž bys nikdy nepřeslechl Pánovo pozvání, které je vždy příslibem jeho nejhojnějších darů!

K tvému povzbuzení ho Pán vyzývá, aby znovu vyslovil svou horoucí prosbu: *Pane, ať vidím!* Kdo takto prosí o to, co nejvíce potřebuje, nezůstane nevslyšen. Bartimaios už nebude vysedávat u brány a prosit kolemjdoucí o almužnu. Dostalo se mu toho největšího daru: *Prohlédl a jde za Pánem.*

Není to přesně ta milost, kterou tolik potřebuješ ty i svět kolem tebe? Nepotřebujete prohlédnout a jít za Ježíšem? Je třeba silným hlasem a s velkou vytrvalostí volat: *Synu Davidův, smiluj se nade mnou! Ať vidím!* Neber ohled na to, že ani dnes není málo těch, kte-

ří okřikují prosící, jako by jejich naléhavého volání nebylo zapotřebí. Bohužel, této prosbě se nejvíce brání právě ti, kteří sami nejvíce potřebují uzdravení. Jsou tak slepí, že nevidí svou vlastní zaslepenost. Zdomácněli ve vyhnanství, zvykli si na své rozptýlení mezi pohany, zapomněli, že nepatří k nim, ale *ke zbytku Izraele*. V chladné *severní zemi* sobectví a chtivosti vychladla jejich srdce a pohasla jejich láska k Bohu. Mezi *hrnci masa*⁽¹⁾ na něho zapomínají, přestali pociťovat touhu a potřebu, aby byli *shromážděni od končin země* a zachráněni z tohoto světa. Protože nepláčou pro své vyhnanství, nejsou schopni těšit se na návrat do své pravé vlasti.

Zkoumej sám sebe, zda tě také neukolébala klamná spokojenost do zimního spánku v *severní zemi*. I když se ti zdá, že nejsi v zájetí slepoty, nepřestávej volat k Mesiáši, pros jej s velkým voláním za sebe i za druhé a projevuj tak svou pevnou víru, že není jiného, kdo by nás mohl uzdravit, než *Syn Davidův*.

Jako nejnebezpečnější dílo slepoty se rozšířilo přesvědčení, že člověk může sám sobě zajistit uzdravení, že jsou i jiní zachránci, prostředky a cesty uzdravení, že náš Pán je snad jen jedním z mnoha, u kterých je možno hledat pomoc. Vy bláhoví, *máme jen jednoho, a to vynikajícího Velekněze: je to Boží Syn*⁽²⁾. *Nikdo si tuto důstojnost nemůže vzít sám*. Nikdo nemůže sám sebe nazvat prostředníkem, i kdyby se na tom všichni lidé shodli. Musí být povolán *od Boha*. Vždyť ani Ježíš Kristus si svou kněžskou důstojnost neudělil sám, ani ji nemá z vůle lidu, ale byl k ní povolán svým Otcem, z jeho nejsvětější vůle je *knězem navěky podle Melchizedeova řádu*. Nesluší se, aby si lid sám určoval, kdo má být jeho zástupcem u Boha, protože před Bohem může lid zastupovat jen ten, koho chce Bůh přijmout a koho si k tomu sám povolal. *Kdo by se mohl sám odvážit ke mně přistupovat?*⁽³⁾ Kdo z těch falešných proroků a samozvanců ti může říct: *Miloval jsem tě odvěkou láskou, proto jsem ti tak trpělivě prokazoval milosrdenství?*⁽⁴⁾ Kdo z nich se stal tvým Otcem a vydal za tebe svého jednorozeného Syna?

Blahopřej Bartimaiovi k jeho uzdravení a využij jeho zkušenosti. I když se ti zdá, že vidíš dobře, nespolehej na svůj soud a připusť, že i tvůj zrak potřebuje uzdravení. *Pane, ať vidím!* Ať prohlédnu správně a jdu za tebou tvou cestou. *Ať vidíme, jak velkou věc s námi udělal Pán, a naplní nás radost.*⁽⁵⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Ex 16,3; ⁽²⁾ Žid 4,14; ⁽³⁾ Jer 30,21;

⁽⁴⁾ Jer 31,3; ⁽⁵⁾ srov. resp. žalm 126

Liturgická čtení

1. čtení – Jer 31,7-9

Tak praví Hospodin: „Oslavujte Jakuba, jásejte nad prvním z národů, ať je slyšet váš jásot: Zachránil Hospodin svůj národ, zbytky Izraele!

Hle, přivedu je nazpět ze severní země, shromáždím je od končin země; slepí a kulhavi budou mezi nimi, spolu se ženami v naději a nedělkami; veliký zástup bude těch, kteří se sem vrátí. Přicházejí s pláčem, ale útěchou je doprovázím; přivedu je k vodním proudům přímou cestou, na níž neklopýtanou. Stal jsem se totiž Izraeli otcem, Efraim je mým prvorozcem.“

2. čtení – Žid 5,1-6

Každý velekněz je brán z lidu a bývá ustanoven pro lid v jeho záležitostech u Boha, aby podával dary a oběti za hříchy. Protože sám je stejně podroben slabosti, je schopen cítit s chybujiícími a bloudícími. A proto musí podávat oběti za hřích sám za sebe jako za ostatní lidi. Nikdo si však nemůže tu důstojnost vzít sám, nýbrž musí být povolán od Boha jako Áron.

Tak si ani Kristus nepřisvojil slávu velekněžství sám, ale dal mu ji ten, který mu řekl: „Ty jsi můj syn, já jsem tě dnes zplodil,“ jak říká i na jiném místě: „Ty jsi kněz navěky podle řádu Melchizedeova.“

Evangelium – Mk 10,46-52

Když Ježíš a jeho učedníci s velkým zástupem vycházeli z Jericha, seděl u cesty slepý žebrák – Timaiův syn Bartimaios. Jakmile uslyšel, že je to Ježíš Nazaretský, začal volat: „Synu Davidův, Ježíši, smiluj se nade mnou!“ Mnozí ho okřikovali, aby mlčel. On však křičel ještě víc: „Synu Davidův, smiluj se nade mnou!“

Ježíš se zastavil a řekl: „Zavolejte ho!“ Zavolali tedy toho slepce a řekli mu: „Bud' dobré myslí, vstaň, volá tě!“ On odhodil plášť, vyskočil a přišel k Ježíšovi. Ježíš se ho zeptal: „Co chceš, abych pro tebe udělal?“

Slepec odpověděl: „Mistře, ať vidím!“ Ježíš mu řekl: „Jdi, tvá víra tě zachránila!“ A ihned začal vidět a šel tou cestou za ním.

Nám křesťanům vyčítají, a to často právem, že nepůsobíme dost přesvědčivě, protože projevujeme málo radosti. Tuto vyčitku určitě nelze adresovat Barbarě Auerové, hudební redaktorce v Radio Maria v Rakousku. Vyzařuje z ní vnitřní radost, která je nakažlivá. Vždy mě potěší, když mi překříží cestu v Radio Maria nebo spolu děláme nějaký pořad.

V jednom studiu v Radio Maria, kde Barbara často provází naše pořady, poskytla mi tato hezká mladá žena interview, při kterém byla trochu nervózní, ale přesto veselá.

Narodila se roku 1976 v Leondingu jako nejstarší ze tří sester. Od malička byla fascinovaná hudbou. S novou flétničkou, kterou dostala k pátým narozeninám, zhlížela se před zrcadlem jako zaklánač hadů, vypráví se smíchem. Proto pokus zvolit jako hlavní předmět hudební výchovu již v obecné škole byl na prosto správný. Od první třídy mají všechny děti výuku hry na flétnu. Od třetí třídy se k tomu připojuje výuka hry na klavír. Barbara ráda vzpomíná na muzikály, které prováděla v hudební základní škole.

Po obecné škole hudební výchova pokračuje. Nejdříve hudební škola a pak hudební větev na gymnáziu v Linci. Po maturitě složí přijímací zkoušky na vysokou hudební školu ve Vídni. Otec má za to, že jako učitelka může své povolání dobře spojit s rodinou. Na vysoké škole absoluuje kromě hudební teorie také pět let studia hry na klavír a na housle a k tomu ještě zpěv.

Zajímala se v té době o otázku víry? Vlastně ne, i když v dětství prožívala období, kdy měla víru určitou váhu: kolem prvního svatého přijímání, ke kterému ji pan farář, co uměl pěkně vyprávět o Pánu Ježíši, velmi dobře připravil. Z té doby pocházela celá její základní katecheze, vzpomíná Barbara. S rodiči občas děti chodily na mši a večer

Píseň pro Matku Boží

Barbara Auerová, hudební redaktorka v Radio Maria, Rakousko

se modlivaly: „Mami, modlitba!“ volala děvčata, když na to maminka zapoměla.

Když byly děti u babičky, cítily, že tam je víra častěji na programu. Babička byla členkou Legio Mariae. Dělal dětem vždy křížek na čelo, když je posílala na cestu. Také v době biřmování se Barbara zabývá vírou intenzivněji. Ale zájem brzy opět opadl. Na církevní střední škole byli někteří spolužáci velmi zainteresováni vírou a zvali ji k modlitbám nebo na mši svatou.

Barbara byla sice zvědavá, ale zachovávala si k církvi a k víře spíše odstup. Jejím postojem bylo: „To je něco pro druhé, ale ne pro mne.“ Jeden pokus přečíst celou Bibli ztroskotat již ve Starém zákoně. Bible byla pro ni mrtvé slovo. „Nějaký Bůh kdysi byl, ale já jsem si myslela, že s ním nemám nic společného. Ani jsem o něm nechtěla nic víc vědět.“ Takový byl její postoj v době, když začínala studovat.

Na vysoké škole si zvolila jako druhý obor filozofii, pedagogiku a psychologii. Ve Vídni bydlela nejdříve ve studentském domově, pak u přátel a v různých společenstvích. Je přitažlivá a ve vztahu k mužskému pohlaví prožije některá zranění... Snad z toho důvodu se stane na hudební vysoké škole aktivistkou pro ženskou otázku: „Byla jsem průkopnicí boje za gender-ideály, které mi připadaly pro studentky velmi důležité. Šlo o to, vybojovat ženám potřebné pozice. Velmi mi záleželo na tom, aby vše bylo správně pojmenováno podle gender-pojetí (ve slově StudentInnen – studentky se muselo psát velké I). I když bylo více studentek než studentů, mluvilo se stále jen o studentech. Toto zneviditelnování žen v řeči se muselo změnit. Pro mě to byl určitý poža-

davek sebeidentity. Co vlastně znamená moje ženství? Tehdy jsem se velice zajímala o skladatelky a také filozofky, jako byla Simone de Beauvoir, bojovnice za emancipaci žen.“

Po krátkém zamyšlení shrnula tato dvě léta boje za ženskou emancipaci do těchto slov: „Ale bylo tu něco, co nesedělo.“ Ptám se, co se na tomto postoji od té doby změnilo. „V obrazu ženy, jaký nabízí katolická církev, cítím se jako žena mnohem více respektována. Objevují v tom pozitivní obraz ženy. Žena má své nezastupitelné místo v Církvi, v rodině, ve společnosti a to je jí také plně přiznáváno. To jsem tehdy ve studentském prostředí tak neviděla. Tehdy bylo nutno prosazovat něco silou, být jako žena silná, osvojovat si spíše mužské vlastnosti. Otázka nezněla: Kdo jsem jako žena? Co mi Bůh jako ženskému tvoru a mně zcela osobně daroval? Kde se mohu s vlastnostmi, které mám a cítím, uplatnit?“

A jak na tuto angažovanost tehdy reagovali rodiče? Barbara se směje: „Otcí imponovalo, že se tak angažují, i když mu takový obraz ženy nijak neodpovídal.“

V tomto emancipačním období Barbara zřejmě zapoměla – jak dnes ráda potvrzuje – jak „tou nejlepší věcí v jejím životě bylo, že matka byla doma, když jsem přišla ze školy. Během jídla jsem rychle vypověděla všechno, co se přihodilo a co jsem zažila. Přivedla nás nejen ke studiu hudby, ale ve všem nás podporovala, řídila naši výchovu, především pokud jde o předávání hodnot. Svou lásku k přírodě a k zahradě, to vše nám přiblížila. Starala se o nás ve dne v noci. Když např. někomu nebylo v noci dobře, matka nás hned uklidnila a vzala nás k sobě do lůžka – bez váhání. Jako dítě cítí člověk

Barbara Auerová

ihned, jestli je vítaný, nebo ne. Cítily jsme, že tatínek i maminka nás podporují.“

V těch slovech je zřetelně cítit její vděčnost. Když se matka dnes někdy domnívá, že nic zvláštního nedělala, dcera jí rozhodně odporuje a prohlašuje, že její samozřejmost, jejich bezpečí u ní bylo pro ni a pro sestry velmi důležité.

Kdy však došlo k této změně názorů v Barbařině životě? Na podzim 1999 bydlela Barbara ve Vídni ve 14. obvodu, zcela blízko farního kostela svatého Josefa na Reingasse, ale neměla s ním ještě kontakt. Tehdy se u nich doma chodilo do kostela jen o Vánocích. „To byl pro mě jediný a velký svátek: rodinný svátek, kdy se všichni sešli. Proto jsem znala farní kostel v obvodu jen zvenčí.“ Ale pak začali ve farnosti tzv. akci roku 2000 „Pozdrav Pán Bůh“. Laiici a kalasantini spolu se sestrami navštěvovali farníky. Barbara ráda vzpomíná na to, co se tehdy událo. „Právě jsem cvičila diplomní úlohu na klavír, když někdo zazvonil. U dveří stál kněz v taláru se sochou Matky Boží.“ Směje se, když pokračuje: „Muž se sochou Matky Boží v ruce nemůže být špatný, pomyslela jsem si.“ Pozvala je tedy oba dovnitř.

„O čem byla tehdy řeč?“ zeptala jsem se. „Oba byli velice přátelští a zajímali se o mne, byli zvědaví, ale nikoliv dotěrní. Byl to příjemný a otevřený rozhovor. Nakonec mě pozvali,

abych se jednou přišla podívat do farnosti. Hledají také někoho pro dětský chrámový sbor. To mě zajímalo.“ Byla příjemně překvapena.

Ze zvědavosti chodila nyní častěji do kostela. „Že jsem po mši byla vždy oslovena a zapojena do rozhovoru, bylo velmi důležité. Tak jsem mohla v kostele zdomácnět,“ zdůrazňuje. Ale byla to především samotná mše svatá, co ji fascinovalo. Aniz by znala jednotlivé části mše, cítila, že přítomní ji prožívají. „Tito křesťané zde vědí, co slaví,“ to byl její dojem. Aby poznala, zda její zájem je trvalý a přitahuje ji to do kostela, uložila si v postní době každodenní účast na mši svaté. K tomu se všemožným způsobem povzbuzovala. Jako další věc, rozhodla se, že se pomodlí „zastaralý“ růženec. Ukázalo se, že to není tak jednoduché. Kde vzít růženec? Jak se drží? A co se vlastně má při tom modlit? Protože si myslela, že to musí být pro každého křesťana samozřejmé, styděla se na to zeptat. Ale jedna žena si všimla, že nemá růženec, a jeden jí darovala. Ostatní odposlouchala a odkoukala a začala mít od té doby tuto modlitbu ráda.

Dalším krokem byla adorace, při které jednou zažila obrácení. Zcela bez patosu a s přesvědčivou radostí sděluje: „Čtrnáct dní před Velikonocemi 2000 vtrhl Bůh do mého života jako vulkán.“ Když byla zcela sama v kryptě u svatého Josefa před Nejsvětější svátostí, byl jí darován vnitřní obraz.

„Spatřila jsem zlatou nádobu. Ode dna nádoby stoupala vodní hladina. Nádoba byla plná a přetékala. Kolem dokola bylo světlo, velký jas. Pocítila jsem nesmírnou radost. Když všechna voda přetekla, bylo mi jasné, že je to něco drahocenného a živoucího. Nedokázala jsem to ještě interpretovat, neměla jsem potřebná slova. Teprve postupně jsem to označila za živou vodu.“

Pocítila, že je jejím úkolem tuto vodu rozdávat. „Abych neztratila ani kapku, chtěla jsem ji darovat dalším lidem, protože jsem cítila, že po ní žízni, a byla jsem smutná, když jsem třeba jen kapku nemohla předat.“

„To je zážitek mého obrácení.“ A dodává k tomu: „Tento obraz mě provází dodnes. Tato voda, to je sám Ježíš Kristus a Duch Svatý. Rozdělování je misie, tedy předávání víry a radosti. Tato přemíra, Boží láska a jeho světlo, musí být darovány dále. Chce, aby se to rozdělovalo lidem. Můžeme být jeho nástrojem, dále sdělovat Boží slovo, konat dobro. Vstoupila do mne tato tryskající voda, musím ji předávat.“

Seminář o víře, cesta do Říma, pouť do Medjugorje v roce 2000, to jsou další milníky na její cestě víry. Barbara se snaží dohnat vše, co zatím zanedbala. V jejím deníku stojí, že rok 2000 byl její nejlepší.

Měla tehdy přítele? „Ano, ale bylo mi nad slunce jasnější, že to není ono. To nejde. ... Eros v tom nebyl. Motem tohoto vztahu bylo: Zkusme, jestli to půjde. Ne-

bydleli jsme spolu.“ Jejich cesta se záhy rozešly.

Barbara nyní pracuje stále intenzivněji ve farnosti. Život modlitby se prohlubuje. Adorace ji přitahuje. Klečet v tichosti před Nejsvětější svátostí. Jejimi vzory jsou Terezie z Avily a Terezička. Při hledání Boha a sebe sama přijme nabídku strávit v roce 2001 nějaký čas ve vídeňském Karmelu. Zde se 8. prosince zasvětila Matce Boží. Ale zůstává stále velká otázka: Co chce Bůh ode mne? „Prožila jsem intenzivně Boží lásku, ale neměla jsem žádný konkrétní zážitek týkající se povolání.“

Roku 2002 ukončila studium s vyznamenáním a je magistrou umění. Místo předpokládané školní praxe si určí roční sabat. Touha po klidu ji vede k hledání odpovědi na otázku: „Co Bůh ode mne chce?“ Nejdříve strávila dva měsíce v Domě Betánie v Innenwiltragen. Zde je prostý denní program a mnoho adorace. Pak jde k sestřím do Pongau a zažije ještě intenzivnější rozhovor s Bohem.

Sestry ji pošlou do Francie, tam prožije čtyři velmi zajímavé

měsíce. Život sester na ni působí, ale jejich poustevnický způsob života není jejím povoláním. Chybí jí rodina. „Při rozjímání o Božím slovu se člověk učí lépe chápat vlastní život. Došlo k uzdravení duševních zranění.“

V září 2004 se vrací do Vídně a koná své školní praktikum. Jaký to byl kontrast! Z „ryzí přírody“ do moře domů, z ticha samoty do „množství řeči, co jen se dá vydržet“. Učí na dvou školách: hudbu na nižším stupni a psychologii v 7. třídě. S žáky vychází dobře.

V roce 2005 potká v domě sv. Štěpána jednu přítelkyni, Janu Hulatschovou, spolupracovnici Radio Maria. „Přijď se podívat, potřebujeme někoho na hudbu,“ povzbuzuje ji Jana, ale Barbara nejdříve váhá. Ale myšlenka na rozhlas ji nepouští. „V očích mnoha žáků s jejich četnými problémy – rozvody, migrace, osamělost – jsem viděla: vlastně je něco důležitějšího než slyšet o Mozartovi, než s nimi zpívat a tančit, i když i to všechno je potřebné a přináší to radost. Chybí tu něco podstatnějšího. Vlastně bych jim musela vyprávět o Ježíši. Tyto děti potřebují uzdravení – tak jak já jsem je potřebovala – skrze Boží lásku.“

„Začala jsem poslouchat Radio Maria a velice se mi zalíbilo. Super: tady bych mohla spojit hudbu s vírou,“ uvažuje. Tak se vypravila do vídeňského studia, kde je přijata s otevřenou náručí.

Rozhodnutí přišlo rychle. Odřekla další školní rok a od 1. září nastoupila jako hudební redaktorka v Radio Maria.

„A co jsi našla u RM?“ ptám se jí. Zář jejího obličej je těžko popsat, nicméně bez přehánění: „Domov a velkou rodinu: jednak rodinu posluchačů, a pak spolupracovníků. Je to místo, kde moje víra nachází stravu a kde ji mohu dále rozdávat.“

„Je to místo, kde můžeš praktikovat to, co jsi viděla v obrazu?“ „Není to nic mimořádného, ale při setkávání s lidmi, ať

Barbara Auerová, hudební redaktorka v Radio Maria, Rakousko

► už jsou to referenti, když relaci doprovázím, návštěvníci, spolupracovníci nebo hudebníci, které oslovuji pro své vlastní pořady. Pokouším se předat jim radost, která je stále zde, od té doby, co živá voda tak přetekla, ať už je moje momentální nálada jakákoliv, přirozeně také v době modlitby v rádiu: Anděl Páně, hodinky, růženec atd. ...“

Samozřejmě, že mám velkou radost, kdykoliv zapnu RM a slyším její sympatický hlas, její umění vycházející ze srdce, její způsob, jak zve posluchače, a samozřejmě, jak předává radost z víry.

Skrze lidovou hudbu i klasické pořady má mnoho kontaktů s lidmi, kteří stojí daleko od víry. Informuji se o RM. Volala jedna posluchačka s obrnou v obličejích. Prosila o modlitbu za uzdravení. Večer předložila záležitost knězi. Ten večer se celá rodina posluchačů modlila za tuto paní. Za několik dní radostné volání: Lékaři nemají pro toto uzdravení vysvětlení, ale obrna zcela zmizela.

Mnoho radostí přináší také svědectví víry v živém vysílání. „To je někdy opravdu uchvacující,“ potvrzuje nám Barbara tuto zkušenost. „Tato svědectví posilují vlastní víru a zapalují nový

oheň. Mnoho posluchačů je zase nadšeno, když sledují přenosy ze setkání mládeže a z jejich festivalů. Poznávají, že existuje ještě jiná mládež, která je hluboce zakořeněna ve víře a má velký zájem o církev. To je pro mnohé velký záblesk světla.“ (Poznámeme, že mnoho mladých s RM bezplatně spolupracuje.)

Sílu pro tuto misijní práci čerpají Barbara a její spolupracovníci v kapli studia. „RM je misijní rádio. Pro mě je důležitý tento obraz: Maria spěchá přes judské hory za Alžbětou. Spěchá! Éterem to jde velice rychle.“ Poselství spěchá kvůli naléhavosti a důležitosti: předat Ježíše, živou vodu. Jak to spěchá, poznala jednou Barbara v Tanzanii, jedné z padesáti zemí, kam už RM úspěšně dorazilo. Tam viděla jiný obraz Církve a světa. „Je dobré se podívat někdy za okraj vlastního talíře do chudé země, kde však jsou lidé mnohem radostnější než u nás a mnohem vděčnější za poselství, které RM přináší. O důvod více pracovat pro RM. Je to tak důležité pomáhat jiným lidem. Je to pro mě úžasné, že do toho mohu vstupovat, že se mohu učit a dále předávat.“

Z VISION 2000 - 5/2009
přeložil -lš-

Kdo může Boha zadržet?

V den, kdy se na potratové klinice ve Vídni provádějí potraty pod narkózou, šla jsem ráno na mši svatou do mariánské svatyně. Když jsem se pak před potratovou klinikou modlila růženec, přišli dva zřízenci, aby mi všemožně zabránili mluvit se ženami, které do kliniky přicházejí. Vzpomněla jsem si přítom na Zjevení svatého Jana, které mluví o draku, který se rozlilil a šel vést válku proti Ženě a postavil se na mořskou písčinu.

Musela jsem se úsilí zřízenců vnitřně smát. Kdo může zadržet Boha? A skutečně. Do kliniky přicházela jedna žena, se kterou jsem před několika dny srdečně rozmlouvala, a stala se svědkem jejich počínání. Již za několik minut vyšla chvatně z budovy. To zřejmě rozlilito vedoucího potratové kliniky. I když měl plné ruce práce, vyběhl ven, aby si mě vyfotografoval. Rozhodnutí dotyčné ženy však mělo efekt na ženy v čekárně. Zatímco pan doktor fotografoval, další dvě ženy změnilly podle jejího příkladu názor a opustily předčasně dětské popravíště. Děkovala jsem vroucně Ježíši a jeho Matce, a kdybych neměla postiženou nohu, skákala bych radostí.

Z časopisu HLI, Rakousko

Dalajláma jasně představil svůj ateismus

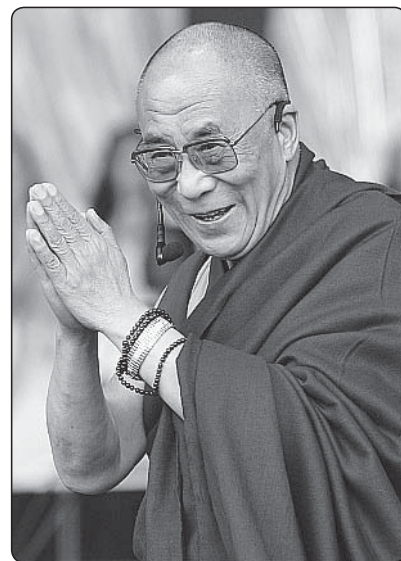
Spekulace o tom, kým vlastně dalajláma je, mohou konečně skončit. Napsal svou „duchovní autobiografii“ a prohlásil, že je prostým člověkem.⁽¹⁾ I v buddhismu jde pouze o to, být člověkem, a to bere vítr z plachet všem, kteří ho uctívají, pokládají ho za boha nebo něco podobného. Dalajláma všechny tyto domněnky odmítá. Myslet na něco božského, k tomu má dalajláma daleko: „Jsme přímo zodpovědní za konflikty vyvolané ideologiemi, náboženstvím, rasou nebo hospodářstvím. Proto na dešel čas myslet v lidských kategoriích, a to na vyšší úrovni, ve které je respektována rovnost se všemi lidmi.“ „A musíme si navzájem pomáhat, aniž bychom se dali ovlivňovat kulturou, filozofií nebo náboženstvím.“ Jako by lidská vzájemnost byla jen tak vynalezena zcela bez kultury a náboženství přímo dalajlámou. Vůbec není rozhodující, zda je mnich nebo buddhista, nýbrž jen to, že je člověk. „Skutečnost narodit se jako člověk se až do smrti nemění.“ Všechno ostatní je druhotné.

Svou ústřední myšlenkou o „bytí pouhým člověkem“ je dalajláma stoupencem rozhodného ateismu. Podle něho není nutné mít náboženství, aby člověk měl soucit s člověkem. Náboženství nehraje u něho žádnou roli, pokud jde o jednání s lidmi a o vlastní sebepojetí člověka ve světě. Člověk může své Krédo shrnout do těchto slov: „Budme pospolu.“ Jako takový má člověk posilovat své lidské vlastnosti: „Podpora lidských hodnot má absolutní přednost.“

Co je tedy člověk? Je ve svém jádru bytostí s dobrými city? Čistě hmotnými bytostmi ne-

jsme, ujišťuje dalajláma. „Naše identita a naše pravda je zakotvena v subjektivní povaze ducha“ – tedy údajně v soucitu a náklonnosti.

Od představitele jednoho ze světových náboženství bychom očekávali něco více než jen pouhý subjektivismus. Je překvapu-

jící, jak velice degradoval nauku buddhismu na něco, co by mohlo dnes znít o něco populárněji. Ale vůbec populárně nezní to, co říká o ženské reinkarnaci. Kdyby se znovu narodil jako žena, což nepokládá za nemožné, byl by odporným ženským dalajlámou, který by byl o to méně smysluplný, jako málo by oslovoval lidi. Sestoupil plně na úroveň mentality ducha doby, když tvrdí, že je možno žít bez náboženství, ale nikoliv bez spirituality. Proč pokládá za spiritualitu pouhý soucit, to nám neprozradil. Náboženství je podle něho založeno na metafyzice, dogmatech, ritech a modlitbách. Od toho se chce distancovat. Etika je podle něho „základem laicistické spirituality“.

-sks- 18/2009

⁽¹⁾ Meine spirituelle Autobiographie, Diogenes Verlag

Mariologové konstatují rozkvět v Medjugorje

Alfons Sarrach vydal novou knihu o Medjugorje. V úvodu uvádí důvod svého počínu. Trpěl nebezpečnou rakovinou krve. Lékaři mu otevřeně řekli, že nemoc je nevyléčitelná. Ve stavu bezvědomí byl v mystickém setkání s Pánem naplněn nevýslovným pocitem štěstí. Jeho srdce hořelo touhou po věčnosti. Pak mu lékaři k vlastnímu překvapení řekli, že je mu darován ještě určitý čas. Cítil to jako pokyn nebe, aby vydal knihu o působení Boží vůle v naší době. Prvním plodem byla kniha pod titulem „Mimo zdání“. V rozhovoru s „Kirche heute“ vysvětluje, co ho přivedlo k této práci.

Pane Sarrachu, vydal jste v těchto dnech novou knihu. Co jste tím chtěl vyjádřit?

Moderní člověk žije ve světě iluzí. Celý den, celý život. Nové techniky podporují tuto politováníhodnou skutečnost sebeklamu. To, co pokládáme za skutečnost, nebo to, co prožíváme, je pomíjivé a může obratem zmizet. Pravá skutečnost leží mimo všechno zdání. Je to Boží skutečnost, věčnost.

Před určitou dobou byla u Vás konstatována rakovina. Váš stav se náhle zhoršil a Vy jste se už díval smrti do očí. Co jste v těchto kritických okamžicích dělal?

Prožil jsem zkušenost, že dnešní člověk není připraven na nejvlastnější skutečnost svého života. Když ta nastane, hroučí se člověk do propasti. Dosud se vázal na vnější podněty. Umírá bez profilu, takřka bez tváře – řekl mi jeden mladý lékař. Schází křesťanská kultura umírání.

Na zprávu, že musíte zemřít, jste reagoval dokonce s radostí. Odkud máte tuto jistotu, tento postoj k životu?

Je to spiritualita z Medjugorje, kterou jsem si během let osvojil. V rozhovorech s vizionáři, s členy modlitebních skupin jsem vycítil, že pro tyto lidi se čas a věčnost staly takřka jedinou skutečností. „My žijeme již ve věčnosti,“ říkalo mi vždy jedno děvče z kroužku Jeleny. Byla

Mirjana během zjevení

to Marie Dugandžićová – tenkrát měla 22 let, která mi jednou řekla: „Bojím se jen jednoho, abych se hříchem neoddělila od Boha.“ Tak jsem pochopil: Naše dnešní utrpení je pouze část našeho blaženého zítřku.

Píšete, že římská teologové označují Medjugorje znovu za prozvoctví, dokonce za nové Letnice.

Můžete k tomu něco říct? Co znamená tento vývoj?

S úžasem se dovídáme tyto zprávy z Říma. Známy mariolog Stefano de Fiores, člen mezinárodní papežské akademie pro mariologii, varoval před tím, aby chom nepodceňovali Medjugorje. Je možné, že za tím vším stojí velké proroctví. „Radujme se, když tam lidé putují,“ řekl jednomu italským novinám. Don Gabriel Amorth, římský exorcista, vede dokonce jednu medjugorskou modlitební skupinu. Velké sympatie pro Medjugorje má Raniero Cantalamessa, papežský dvorní kazatel. Chtěl by v Medjugorje vést kněžské exercicie. Zatím to ještě není možné. Chce tam však zajít jako poutník.

Co podle Vašeho pozorování vyvolává tuto přitažlivost Medjugorje u lidí z celého světa?

Prožívají tam plnou atmosféru původního křesťanství, originalitu, spontánnost a současně věrnost k Církvi, k církevní liturgii, k učitelskému úřadu. Je zajímavé, že zvláště to tam přitahuje lékaře, vzdělané osoby s velkou kulturou srdce a mládež.

Jaký význam má tamní Křížový vrch, putování s velkou námahou a s obdivuhodnou ochotou k oběti? Jak hodnotíte tyto fenomény?

Lidé jsou zklamáni slibů ducha času, že se mohou sami vykoupit. Potřebují vykoupění, potřebují Vykupitele a hlá-

Alfons Sarrach

si se k němu. Chtějí přijít blíže k němu.

Jak hodnotíte vývoj vizionářů v Medjugorje od počátků zjevení? Znamenají vizionáři ve Vašem životě zvláštní znamení?

Ano a velmi silně. Založili všichni velké rodiny. V Bosně a Hercegovině mají ženy v průměru 1,6 dětí. Vizionáři a členové skupin mají tři až sedm dětí. Medjugorje se stalo oázou života, výkřikem života. To je jedno z největších proroctví těchto míst.

Jaké ovoce vidíte na pozadí Medjugorje v dlouholetých pozorováních?

Ve světě dnes existuje takřka fanatický odpor proti všemu nadpřirozenému, a to i mezi křesťany. V Medjugorje člověk konstatuje, že je mu darována nejen přirozenost, ale také nadpřirozenost, ta je naším konečným cílem. Mariánský prorok Pater Josef Kantenich ze Schönstattu říkával ve 20. století: „Křesťané by se měli stát lidmi onoho světa.“ Těmi se stávají v Medjugorje.

Jaký přínos má Medjugorje pro obnovu Církve? Nakolik pomáhá toto místo věřícím najít svou křesťanskou identitu?

Zde se probouzí odpovědnost za druhé, za celou Církev, za celé lidstvo. Lidé zde prožívají svou vzájemnost a solidaritu. Mám zde dojem, že lidé se zde stávají dospělými křesťany, zralými členy církevního společenství.

Děkuji Vám za rozhovor.

Kirche heute 7/2007

Československá republika byla od svého založení v roce 1918 poznamenána silnými protikatolickými tendencemi. Protože obyvatelstvo Čech bylo husitským hnutím v 15. století otevřeno pro reformaci, nebyly Čechy (Morava méně) až do třicetileté války většinou katolické. Teprve panství Habsburků po svém vítězství na Bílé hoře učinilo z Čech v protireformaci opět katolickou zemi. Císař Josef II. tolerančním patentem povolil protestanty augsburského a helvetského vyznání.

Papež navštívil zemi, která byla až do roku 1989 komunistická a počet ateistů a osob bez vyznání byl tak vysoký jako v žádné jiné zemi Evropy. Při prvním sčítání lidu po převratu v roce 1991 se jen 43,9 % obyvatel hlásilo k nějakému náboženství a ke katolické církvi jen 38,6 % (v roce 1950 to bylo ještě 76,8 %). V roce 1991 odpovědělo v rubrice „náboženská příslušnost“ pozitivně 4,52 milionu, z toho 2,03 milionu mužů a 2,49 milionu žen.

Průzkumy a sčítání lidu v roce 2001 prokázaly, že procento věřících rok od roku klesá. Podíl katolíků v celkovém počtu obyvatel klesl v roce 2001 na 28,3 %. Jestliže v roce 1950 bylo ateistů jen 5,8 %, v roce 1991 jich bylo 39,9 % a k tomu můžeme přičíst 16,2 % osob bez vyznání. Po deseti letech politické a náboženské svobody v roce 2001 bylo ateistů již 61,8 %.

Pokud jde o katolíky, jsou velké rozdíly mezi dvěma zeměmi a rovněž jednotlivými diecézemi. Na Moravě byl podíl katolíků v roce 1990 v diecézi Brno 54,31 % a v diecézi Olomouc 50,37 %.

Komunistické pronásledování zasadilo hluboké rány

Zcela jinak je tomu v Čechách s jeho pěti diecézemi. Procentuálně bylo po převratu nejvíce katolíků v jihočeské diecézi České Budějovice se 44 %.

Malé stádo na širokém misijním poli

Jak se měnila náboženská mapa v českých zemích

Následoval ji Hradec Králové s 34,6 %. Biskupství Plzeň, které bylo utvořeno z částí diecézí Č. Budějovice, Praha a Litoměřice, bylo s 28,57 % na posledním místě. I tato čísla pak rok od roku klesala. Ještě větší rozdíly mezi Čechami a Moravou jsou v počtu kněží nebo kněžského dorostu a v počtu návštěvníků bohoslužeb o nedělích.

Zvláštní náboženskou situací v Čechách je možno pochopit jen z historického hlediska. Je třeba se vrátit do doby Husovy a k protireformaci a také k následkům josefinismu, abychom mohli posuzovat současnou situaci. Ale rovněž dvacáté století zanechalo své stopy, a to nejen pronásledování církve po roce 1948. Na Západě se ví málo o tom, že po první světové válce došlo k silné vlně odpadů od Říma při vzniku nových církví. Když se v roce 1918 rozpadla rakouská monarchie a 28. října byla vyhlášena Československá republika, prohlásil první prezident T. G. Masaryk, který vystoupil z katolické církve: „S Římem jsme skoncovali a s Římem ještě skončujeme.“ 3. listopadu byl na Staroměstském náměstí stržen mariánský sloup jako symbol protireformace, zahájené po Bílé hoře, a byl vhozen do Vltavy.

Český katolický svaz kněží žádal tehdy o demokratizaci církve, o zřízení národního patriarchátu a zrušení celibátu. Delegace vyslaná do Říma získala jen omezené přísliby, jako čtení epištoly a evangelia v mateřské řeči. 8. ledna 1920 došlo tedy k odtržení těchto

Prof. Rudolf Grulich

kněží od Říma a 14. září byla založena Církev československá husitská, která získala státní uznání. Pražská vláda prosadila již v roce 1919 odstoupení německých arcibiskupů v Praze a v Olomouci. Zavedení svátku Jana Husa vedlo k odjezdu nuncia. Teprve v roce 1927 byla uzavřena dohoda Modus vivendi, nikoliv však konkordát. Zatímco napětí po roce 1918 vedlo ke vzniku nových církví, znamenal rok 1945 přechod ke stavu bez vyznání pro miliony Čechů. V roce 1921 se k nové národní církvi hlásilo 525 333 občanů, z toho v Čechách 437 377, na Moravě a ve Slezsku 85 855. Na Slovensku to bylo 1910 osob. V Čechách to bylo 10 % obyvatelstva. Počet věřících v Československé církvi vzrostl v roce 1930 na 793 385, v roce 1947 na 1 milion. V 15 městech měli podíl větší než 10 %.

Další ztrátou pro katolickou církev bylo vyhnání 3 milionů sudetoněmeckých katolíků a s nimi 1600 kněží a 2800 ře-

holních sester. Byly vylidněny celé kláštery. Vyhnání německých katolíků bylo pro církev proto tak tvrdé, že čeští katolíci nemohli zaplnit vniklé mezeře. Zatímco do německých východních oblastí přišly miliony polských katolíků, do Čech repatriovalo jen něco málo volynských Čechů z SSSR. Do Sudet přišli „zlatokopové“ s mentalitou Divokého Západu včetně cikánů ze Slovenska. Těžkou situací církve není možno přičítat jen komunistům.

Jestliže na konci komunistického panství měla jihočeská diecéze pro 432 farností jen 130 kněží, je třeba vzít v úvahu, že mezi vyhnány bylo 200 kněží. Čtvrtina obyvatel diecéze byli Němci. Ze 432 farností 30 zcela zmizelo, protože to byly obce bez duší a byly zbourány. Jeden český kněz napsal do farní kroniky ve Frýdlantu: Vyhnáním obyvatel se stal Český les rázem misijním územím. Kněží vynaložili velké fyzické úsilí, ale výsledek je téměř nula. Příkladem pastorační práce a pracovitě původní obyvatelstvo bylo vyměněno za hrstku nových nejrůznějších národností, ras a náboženství. Jak má kněz vyučovat hrstku desíti dětí ze šesti národností (Češi, Slováci, Rumuni, Romové, Bulhaři a Poláci)?

Půl milionu českých obyvatel, kteří se ještě hlásí k jiné než katolické církvi, se dělí na dvacet vyznání, z toho je malý počet židů. V roce 1991 byla druhou nejpočetnější Českobratrská církev evangelická s 200 000 věřícími. Na třetím místě byla Církev československá husitská se 178 000 věřícími. Následuje Slezská církev evangelická s 30 000 věřícími a Pravoslavná církev 22 000. Další denominace neměly více než 5000 věřících.

Die Tagespost 26. 9. 2009
Kráceno

„Moje nejmilostivější a nejsvětější Vládkyně a Paní! Nejčistší Panno a Bohorodičko Maria, Matko Boží, moje nesmírná a jediná naděje! Neodmítej mě! Nezavrhuj mě! Braň mě a přimlouvej se za mne! Vyslyš mě a shlédni na mě, Paní! Pomoz mi a odpusť, odpusť, Nejčistější!“

Modlitba blaženého mnicha Samsona

Jsem přesvědčen, že mnoho kněží může na základě svých životních zkušeností podat svědectví o pomoci andělů a zvláště anděla strážného ve svém životě při svých úkolech v kněžské a pastorační službě. Mnoho svatořečených kněží a kněží v pověsti svatosti mělo obzvláště velkou úctu k svatým andělům a vyprávějí o četných zážitcích, kdy jim svatý anděl pomohl v jejich kněžské službě. Pomysleme jen na otce Pia, svatého Petra Canisia nebo svatého Františka Saleského.

Papež Benedikt XVI. vysvětlil v roce 2007 na svátek svatých andělů šest biskupů. Ve své homilii řekl: „Slavíme toto biskupské svěcení na svátek tří archandělů, jejichž jména uvádí Písmo: Michaela, Gabriela a Rafaela. To nám připomíná, že v anticé církvi – již v Apokalypse – jsou označováni biskupové jako andělé svých církví, čímž je vyjádřena hluboká shoda mezi službou biskupů a úkolem andělů. Ze služby anděla je možno pochopit službu biskupa.“

Co zde říká papež Benedikt XVI. o biskupovi, který přijal plnost svátosti svěcení, můžeme jistě analogicky říct i o knězi. Tak papež Benedikt XVI. říká: „Když prastará církev nazývá biskupy anděly, chce tím říct: Biskup musí být mužem Božím, musí svůj život zaměřit k Bohu. »Multum orat pro populo – Mnoho se modlí za svůj lid,« říká se v breviáři ve vztahu ke svatým biskupům.“

Biskup musí být prosebník, který se u Boha zastává lidí. Čím více to činí, tím lépe také chápe lidi, kteří jsou mu svěřeni, a může se pro ně stát andělem – Božím poslem, který jim pomáhá najít svůj vlastní smysl a žít v duchu pojetí, jaký má o nich Bůh.

Kněžská služba, nebo můžeme také říct kněžský život, byl odedávna rozdělen do tří oblastí nebo úkolů, označených řeckými slovy, která jsou nám důvěrně známá.

Kněžská služba a služba andělů

V Roce kněží je více než aktuální zamyslet se nad pomocí andělů v kněžském životě a službě

První oblast se nazývá „liturgie“, tedy můžeme říct služba Bohu v širším smyslu. K tomu patří nejen mše svatá nebo slavení svátostí, ale také osobní duchovní život kněze: modlitba, eucharistická adorace, duchovní četba. Ostatně všechno konání a bytí kněze by mělo být jedinou SLUŽBOU Bohu. V tom jsou andělé velkým vzorem. „Anděl je tvor, který stojí před Bohem a celým svým bytím je zaměřen na Boha. Jména tří archandělů končí slovem »El«, to znamená Bůh. Bůh je vepsán do jejich jména, do jejich bytosti. Jejich podstatou je být před Ním a pro Něho.“

Druhá oblast je „martyria“. Z tohoto výrazu pochází pojem „martyr“, svědek nebo mučedník. To neznamená, že kněz musí usilovat o mučednictví, o obětování svého života. Znamená to, že má vydávat svědectví o Kristu. Do této oblasti spadá především hlásání Božího slova a osobní životní svědectví kněze o Bohu. Každý křesťan, ale zvláště kněz má být živým kázáním, celým svým životem má poukazovat na Krista, jehož je svědkem. I zde jsou andělé vzorem. Katechismus katolické církve popisuje tuto úlohu hlásání následovně: Od vtělení až k nanebevstoupení je život vtěleného Slova obklopen klaněním a službou andělů. „Až bude Bůh opět uvádět svého Prvorozeného na svět, řekne: »Ať se mu klanějí všichni Boží andělé«“ (Žid 1,6). Jejich chvála při Kristově narození – „Sláva na výsostech Bohu“ (Lk 2,14) – zní ve chvále Církve. Oni chrání Ježíše v dětském věku, slouží mu na poušti, posilují ho ve smrtelné úzkosti a mohou ho – jako kdysi Izraele – zachránit z rukou nepřátel. Andělé také „evangelizují“ (Lk 2,10) tím, že oznamují

radostnou zvěst o vtělení a Kristově vzkříšení. Při Kristově návratu, který ohlašují, mu budou sloužit při soudu (KKC 333).

Třetí oblastí je „diakonia“, to znamená služba. Kněžský život je služba. Kněz je služebník Boží, služebník lidí jemu svěřených, zvláště chudých a nemocných, je služebníkem svátostí, které uděluje a spravuje, je vůdcem své obce a jejím služebníkem, nikdy pánem. I zde jsou andělé velkými vzory, zvláště služba andělů strážných. Papež Benedikt XVI. říká: „Andělé mluví k člověku o tom, co je jeho vlastním smyslem, o tom, co je v jeho životě často přikryto a zahrabáno. Volají ho, aby znovu přišel k sobě, když se ho jako Boží poslové dotýkají. V tom smyslu by lidé měli být k sobě navzájem anděly, kteří nás odvádějí od falešných cest a vždy znovu obracejí k Bohu.“

Kněžská služba a služba andělů strážných

Když se ptáme, jak andělé spolupracují v této kněžské službě, napadne nás, že kněžská služba je službě andělů velmi podobná. Mohli bychom říci, že strážná služba andělů a kněžství mají stejný cíl, totiž Boha. Katechismus katolické církve cituje krásnou větu svatého Basila: „Každému člověku stojí po bo-

ku anděl jako ochránce a pastýř, aby vedl jeho život“ (Basilius Eun. 3,1).

Bůh je život, věčný život, poslední cíl a blaženost člověka. Úkolem anděla je přivést nás k Bohu. Stejnou úlohu má kněz. On stojí mezi Bohem a člověkem. Jeho úkolem je vést svěřené lidi k Bohu.

Myslím přitom na svatého faráře arského. Byl poslán do Arsu, malé obce u Lyonu ve Francii. Šel pěšky do své nové farnosti. Protože si nebyl jist, zda jde správnou cestou, zeptal se jednoho chlapce, kterého náhodou potkal: „Můžeš mi ukázat cestu do Arsu?“ Když mu chlapec ochotně pomohl, poděkoval mu nový farář a přidal slib: „Ukázal jsi mi cestu do Arsu, za to ti já ukážu cestu k nebi.“ K tomu je kněz povolán a vysvěcen.

Vidíme, že kněžská služba je velmi podobná službě andělů. V listu Židům se o andělech říká: „Což nejsou všichni andělé jen duchové posláni k tomu, aby sloužili těm, kdo mají jako dědictví dostat spásu?“ (Žid 1,14) Můžeme se spolehnout na Boží přítomnost v Církvi, kterou Bůh oživuje a buduje službou andělů. Totéž můžeme říct o knězi. Není Bohem posvěcen, aby pomáhal těm, kteří mají zdědit spásu? Není to sám Bůh, kdo oživuje a buduje Církev skrze kněze?

Katechismus také říká, že tajemná a mocná pomoc andělů prospívá celému životu Církve. Církev se v liturgii spojuje s anděly a klaní se třikrát svatému Bohu. Prosí je o jejich pomoc (KKC 334, 335) a oni chrání každou lidskou bytost na její pozemské pouti (KKC 352). Můžeme říct, že zvláštním způsobem pomáhají těm, kdo mají v Církvi odpovědnost, biskupům a kněžím.

Kath-net

Pán Ježíš o svých kněžích

PŘEDMĚTEM PLODNOSTI KNĚZE
JE VRÁTIT OTCI TO, CO OD NĚHO VYŠLO

Duch Svátý je dárcem každé milosti, ale všechna milost pochází od Otce z jeho věčné plodnosti.

Duch Svátý je Dar všech darů, je to milost sama a jejím pramenem je plodnost Otce.

Byl jsem poslán na svět od Mého Otce, abych dal poznat Ducha Svatého, a vybral jsem si vyvolené duše, tj. Mé kněze, aby formovali Mou Církev a pokračovali v poslání vtěleného Slova, tj. v oslavě Mého Otce a v poznávání Otce skrze Ducha Svatého.

Skrze Otcovu plodnost, v síle této božské plodnosti jsem v době svého pobytu na zemi konal zázraky a křísil mrtvá těla i duše, protože všechno vychází od Otce a má se vrátit k Otci, svému věčnému počátku. A to je svaté poslání kněží: působit, aby se k Otci vrátilo to, co od Něho vyšlo, duše, ale i těla, čistá nebo očištěná a svatá; mají jim vracet světlo, čistotu a připravit je, aby se jejich popel radoval z věčného vzkříšení a nebeského života, pro který byla stvořena, vykoupěna a spasena Mnou na Kříži.

Spása těla je pro mnohé věci, kterou přehlížejí. Je jasné, že když se spasí duše, spasí se také tělo, ale tato těla budou věčně zářit v nebi s větší nebo menší intenzitou, a to podle stupně své čistoty a umrtvování zde na zemi. Duše a tělo tvoří jeden celek, jedno musí pomáhat druhému, aby dospěly k vlastnímu posvěcení a vzdávaly Mi slávu.

Já jsem měl nejčistší Duši, a přece jsem ukřižoval své Tělo pro slávu svého Otce a pro dobro duší a připravil jsem je tak na vzkříšení; proto jak tělo, tak duše vděčí za svůj život plodnosti Otce. Duše byla zplozena z plodného Božího dechu a tělo ze svaté plodnosti darované člověku, jehož prvotní zplození

je v životě Otce. Protože každý přirozený i božský život vychází z Toho, který je Život bez počátku, Bůh od počátku, Věčný Život a plodnost. A Já jsem Život, protože jsem přijal od Otce lásku, která je plodností každého života.

Já, věčné Slovo, jsem nejen zplozen věčně od Mého Otce, ale tato plodnost je věčná v jeho panenském lůně. A aby se radoval sám v sobě z tohoto odlesku, nebo spíše z plnosti tohoto okamžiku bez počátku, zvětňuje svou svatou plodnost ve Mši a mnohonásobuje Mne ve svátostech, i když zůstávám jeden, a způsobuje svou svatou plodností nekonečnou předpodstatně.

Já jako Bůh si přivlastňuji plodnost Otce, která je skutečně Mou, a nesu ji v sobě a spolu s Duchem Svatým, rovněž Bohem, obnovuji mysticky své vtělení v každém knězi, který slaví nekrvavou oběť na oltáři. Kněz přetvořený ve Mne skrze plodnost přijatou od Otce (jejíž silou se stávají slova kněze plodná), působí předpodstatně, uskutečňuje tak nejsvětější tajemství Eucharistie.

V přijímání ve styku se Mnou, který jsem Čistota sama, zduchovňuje i tělo. Stejně tak se děje přetvoření ve Mne, kterého se svým způsobem účastní i tělo v síle plodnosti, která se vylévá z Otce. Čím čistší bude tělo na zemi, tím více bude v nebi věčně zářit.

Toho si kněží musí být vědomi, když vedou duše. Ale jak velice musí být kněz nadpřirozený

Conchita Armida

v celém svém bytí! Ve své mysli a ve svých myšlenkách, navenek i ve svém nitru, aby se mohl zabývat dušemi a nepřehlížel jejich tělo, aby jedno i druhé učinil milé Bohu!

Duchovní vedení vyžaduje mnoho taktu. Ale skrze časté svaté přijímání, které všechno očišťuje, a skrze rozumně doporučenou kajícínost je možno dospět k čistotě těla, o kterou musí pečovat každý duchovní vůdce vzhledem k nebi, protože i tělo přijalo svatý zárodek plodnosti Otce.

A právě tak, jak se těla zřikají neřesti, tak vyzařují čistotu a sdělují ji stále v síle plodnosti Otce. Neboť i čistota člověka pochází z plodnosti Otce, který je Čistota sama, a Moje Tělo posvětilo všechna těla a povzneslo je směrem k nebi. Člověk, který zneužil své tělo, potupil svaté Boží dílo; ale když se Božské Slovo stalo člověkem a přijalo nejčistší Tělo v neposkvrněném lůně Panny Marie, vrátilo člověku nevinnost ztracenou skrze hřích a dalo také tělům svatý zárodek nesmrtnosti ve vzkříšení. Tato nesmrtnost může být pro tělo blažená, nebo bolestná podle svobodné vůle člověka.

Také tělo se všemi svými schopnostmi je Božím darem, zplozeným jeho věčnou plod-

ností, a povzneseným Slovem skrze jeho vtělení v Marii. Tělo pro všechno to, co od Otce přijalo, musí být svaté.

Tělo není nic menšího než chrám Ducha Svatého od okamžiku, kdy je Duch ve křtu přijal do svého vlastnictví a předal mu život v milosti. Ale jakkoliv se všechny svátosti uskutečňují na těle, jejich účinnost se rozšiřuje stejnou měrou na tělo i na duši. Co jiného je biřmování než pečeť, že jsme děti Otce, kterou Duch vtiskuje skrze svou plodnost?

A pomazání nemocných, není to snad plodnost, která očišťuje a posvěcuje a dává život tělu i duši? Není toto svaté pomazání polibek Ducha Svatého, který svým dotekem očišťuje (skrze božský charakter Otcovy plodnosti) nejen duši, ale také tělo, aby ho učinil nesmrtelným a věčně blaženým?

Toto svaté políbení je jako „potvrzení“ Ducha Svatého, nasmazatelná Otcova pečeť, šťastný punc, abychom byli přijati do věčné slávy. Jistě, i bez přijetí svátosti pomazání nemocných mnozí dosáhnou spásy, ale těla, která je přijmou, budou zářit touto jasnou pečeti, přijatou na zemi z plodnosti Otce.

Ve svátosti kněžského svěcení, kolikrát je při ní tělo kněze pomazáno, aby bylo svaté, aby přijalo božskou plodnost a bylo způsobilé pro svou službu ke slávě Otce a plodilo duše pro nebe? Proto miluji nejen duše, ale také těla, archy duše, průvodce duše, kteří jí pomáhají účinně v posvěcování.

Ve svatém přijímání nejsem to Já, kdo se dotýká těl, nejsem plodnou manou, která je živá a činí nesmrtelnými vzhledem k nebi? Odkud přijímá duše panenskou a neplodnější sílu Eucharistie, ne-li skrze tělo, které spolu s duší přijímá Otcovu čistotu, panenskou plodnost, a tak se zduchovňuje? Neadoruje se v Eucharistii zvláště Moje nejsvětější Tělo, Moje Srdce Člověka-Boha, božské rány zasazené

ÚTOK NA TURÍNSKÉ PLÁTNO

Několik měsíců před slavnostním vystavením Turínského plátna oznámil chemik univerzity z Pavie Luigi Garlaschelli, že vyrobí stejné plátno a vystaví je při jednom semináři v Pavii. Tvrdí, že prostředky pro jeho zhotovení existovaly již ve středověku. Historie plátna je ovšem mnohem starší. *Kath-net*

Mému neposkvrněnému a svatému Tělu, současně božskému i lidskému?

Nedošli mučedníci spásy skrze křest krve svého těla? Nevznávají víru s pevností v utrpení? Neotevívá se nebe skrze ně, kteří zemřeli jako svědkové víry skrze mučení, které ve spojení s Mým očisťuje, a to vždy pod vlivem Otcovy plodnosti?

Proč se uctívají těla, ostatky svatých, i když neobsahují duši? Je to pro moc, kterou mají relikvie k uzdravování těl i duší. Odkud přijímají tuto sílu, ne-li od Otce, z jeho věčné a rozlévající se plodnosti?

Tělo používá svěcenou vodu, aby očistilo duši, všechny svátosti mají očistný účinek, který jim uděluje Otcova plodnost, ale tělo je prostředníkem, skrze který vstupuje do duše to, co je božské.

Z čeho získává působnost požehnání, které má sílu sdělovat čistotu? Nedosahují požehnání biskupská atd. duši tím, že procházejí skrze tělo?

Při těchto Mých stycích, v těchto Mých sděleních neposkytuje tělo svou činnost a přijatě schopnosti také díky plodnosti Otce, aby rozšířily Jeho slávu?

Těla mají pro Mne velkou důležitost, a proto chci, aby těla Mých kněží byla svatá a spojená s Mým, zcela svatým a čistým, skrze přetvoření ve Mne! Všechno to dobré, co je v tělech a v duších, pochází z věčné plodnosti Otce, protože Bůh se daruje i v tělech a respektuje je jako živé chrámy Trojice.

Můj Otec přijímá se zalíbením obět těla, které trpí pro Jeho slávu, a z těchto bolestí spojených s Mými těžší svou slávu a milosti pro duše.

Také poklad odpustků a společenství svatých se obohacuje těmito skrytými oběťmi, tímto neznámým pokáním, umrtvováním konaným z lásky, které vidí pouze Bůh a skrze které rozšiřuje čistotu, ctnosti a nevyčísitelné milosti.

Skrze krev těla prolitou z lásky, spojenou s Mojí, prolitou

na Kalvárii, se získává čistota, ale její účinnost pochází z Mých nekonečných zásluh, z utrpení Syna-Člověka, Vykupitele a Spasitele.

Vidíte, jakou slávu Mi mohou připravit těla zde na zemi a také v nebi svým zmrtvýchvstáním?

Velmi často skrze tělo oddané žádostivosti dojde do záhuby duše i tělo.

Kdo má podat lék proti tomuto zlu? Moji čistí kněží, kteří jsou druhým Mnou, přetvoření ve Mne tím, že zaměřují těla k nebi.

Je pravda, že tělo je schránka duše, ale v člověku jsou obě tyto části navzájem komplementární.

Bůh mohl stvořit pouze duše, ale protože od věčnosti předvídal ve svém věčném úradku Vtělení Slova, stvořil také těla a skrze toto nevýslovné tajemství, dílo vykoupění a spásy, také vzkříšení těla, vzhledem k Zmrtvýchvstání vtěleného Slova. Duše uděluje tělu božskou radiaci, kterou přijímá, osvětluje ho, a to někdy podle Mé vůle také zevně.

Všechno to dobré, co je v tělech a duších, pochází z věčné, nejsvětější božské a účinné plodnosti Otce, z jeho zářivé a nevyčerpatelné plodnosti, protože Otec nemůže snášet rozdělení: dává ve věcech celého Sebe. Miluje duše i těla, která tvoří, tak jak miluje všechno, co vychází z jeho plodných rukou. Miluje božsky, věčně, nekonečně a nejplnější láskou. Ale miluje především těla, která jsou mu v sobě podobná skrze utrpení, odříkání, zapominání na sebe, pokoření a krev. Miluje především ta, která více přijímají, aby byla ukřižována pro slávu Otce a pro duše, pro duše kněží, kteří jsou jako středem mnoha duší (CC 55,196-212).

(Pokračování)

Z knihy

Conchita Cabrera de Armida:
Sacerdoti di Cristo.

Città Nuova, Řím 2008,
str. 246-252

Přežil-lš-

Slepé sestry z Tortony

V Tortoně, malém městečku na severu Itálie, je zvláštní klášter. Sestry tohoto společenství jsou nevidomé. V roce 2007 slavily tyto *Sacramentarie adoratrici non vedenti* 80. jubileum svého založení. Zakladatelem byl svatý Luigi Orione. Jsou odnoží Malých misionářek blížeňské lásky. Středem života těchto slepých sakramentárek je ustavičná adorace před Nejsvětější svátostí. Tím uskutečňují také přání Benedikta XVI., který vidí v Eucharistii střed a pramen své služby. Jejich život je ustavičná modlitba, kterou staví mosty mezi svým modlitebním klekátkem a celým světem. Několik mladších sester se věnuje péči o starší a nemocné spolusestry. Se světem je spojuje také počítač, který má speciální software a skreanreader – monitor, který hmatatelně zobrazuje slepecké písmo. Vždy druhou neděli v září slaví sestry „Svátek světla“. Může se to zdát zvláštní, nevidomé slaví svátek světla: chtějí tím zprostředkovat světu poselství světla – Bůh je světlo, které přemáhá vnitřní slepotu. Podobné kláštery jsou také ve Španělsku, Argentině, Brazílii, Chile a v Keni.

Adorace sester z Tortony

Sestry sice monstranci nevidí, ale Kristovu přítomnost mohou bezprostředně prožívat, když v tiché modlitbě vstupují do rozhovoru s Pánem. Adoraci eucharistického Krista uložil Don Orione v pravidlech řádu jako zvláštní úkol. Ne každý má pochopení pro tak dlouhé setrávání před oltářem.

Jedna z těchto sester se světuje: „Věčná adorace má svůj smysl, i když lidé venku říkají,

že tím promarníme svůj život. Ale tak tomu není. Vždyť je to v dnešním materialistickém světě důležité říct svým životem, že Bůh existuje, a je důležité se modlit, aby lidé poznali, že cenu mají nikoliv kariéra a moc, ale především duchovní život.

Řeholní komunita sester z Tortony

Být slepý může být také dar. Již náš otec Orione říkal, abychom ukázaly světu, jak sakramentárky a jejich radost může být světlem pro druhé, kteří vidí anebo slyší. My obětujeme světlo svých očí za ty bratry a sestry, kteří neznají Boží světlo. Tuto obět přinášíme rády, protože víme, co znamená slepota. I když nemáme zážitek chybějícího vnitřního světla, umíme si představit, že život bez Božího světla může být strašný.

V rytmu dne má své pevné místo doba pro tělesný pohyb. Don Orione nám dal také růženec, který nám připomíná lásku a úctu k Panně Marii. Ať jsme kdekoli, růženec nám připomíná, že Matku Boží musíme uctívat modlitbou růžence s ještě větší horlivostí než ostatní křesťané.

Když jsem sem byla přeložena, musela jsem začít zcela jiný způsob života než při své dřívější práci. Když jsem viděla, s jakou ochotou přijímají nevidomé sestry své utrpení a obětují je, pochopila jsem, jak důležité je přijímat to, co nám život přináší. Protože jen tehdy, když to z Boží ruky přijímáme, můžeme být šťastní. To jsem poznala ve společném životě v klášteře. Přijímat s modlitbou svou bolest přináší veliké štěstí.“

Z *Bettendes Gottes Volk* 2/2009
přežil-lš-

SVATÝ JAN LEONARDI - pokračování ze str. 2

než přinucením přitahovali k reformě vlnidností“. Pozoroval také, že „kdo chce pracovat vážně v náboženské a mravní obnově, musí udělat jako dobrý lékař důkladnou diagnózu nemocí, které trápí Církev, aby tak byl schopen předepsat pro každého co nejpřiměřenější lék“. A poznamenal, že obnova Církve se musí uskutečňovat stejnou měrou v hlavách i v podřízených, nahoře i dole. Musí začít od toho, kdo přikazuje, a šířit se na podřízené. To byl důvod, proč se v době, kdy vyzval papeže, aby zahájil „reformu všeobecné církve“, zabýval křesťanskou formací lidu a zvláště dětí, aby byly vychovávány „od prvních let... v čistotě křesťanské víry a ve svatých obyčejích“.

„Kristus především“

Drazí bratři a sestry, světla postava tohoto světce vyzývá na prvním místě kněze i všechny křesťany, aby sledovali vytrvale vysoká měřítka křesťanského života, to znamená svatost, přirozeně podle vlastního stavu. Neboť jen z věrnosti ke Kristu může vzejít autentická církevní obnova. V oněch letech mezi stoletím XVI. a XVII. se v kulturní a sociální oblasti začínaly rýsovat předzvěsti nadcházející současné kultury charakterizované nevhodnou roztržkou mezi vírou a rozumem, která způsobila svými negativními důsledky vytlačení Boha a iluzi o možnosti úplné autonomie člověka, který se rozhodl žít, „jako by Boha nebylo“. Je to krize moderního myšlení, kterou jsem již vícekrát konstatoval a která často ústí do forem relativismu. Jan Leonardí tušil, jaký je pravý lék proti těmto duchovním nemocem, a shrnul to do hesla: „Kristus především.“ Kristus je v centru srdce, v centru dějin a kosmu. A Krista, tvrdí důrazně, lidstvo nevyhnutelně potřebuje, protože On je naše „míra“. Není pro-

středí, kterého by se nemohla týkat jeho síla; není zla, které by v něm nenalezalo lék, není problému, který by v něm nebyl vyřešen. „Buď Kristus, nebo nic!“ To je recept na všechny reformy duchovní i sociální.

Reforma v Církvi, nikoliv proti Církvi

Je zde další aspekt spirituality svatého Jana Leonardiho, který bych rád zdůraznil. V mnoha okolnostech potřeboval zdůraznit, že živé setkání s Kristem se uskutečňuje v jeho Církvi, svaté, ale křehké, která je zakořeněna v dějinách a v jejich událostech často temných, kde spolu roste zrno i koukol (srov. Mt 13,30), nicméně zůstává svá-

lostí spásy. Jelikož měl jasné vědomí, že Církev je Boží pole (srov. Mt 13,24-26), nepohoršoval se nad lidskými slabostmi. Aby zvýraznil koukol, zvolil být dobrým zrnem: rozhodl se totiž milovat Krista v Církvi a přispívat k tomu, aby ji činil stále více jeho výrazným znamením. S velkým realismem viděl Církev, její lidskou křehkost, ale také její skutečnost „Božího pole“, Božího nástroje pro spásu lidstva. A nejen to. Z lásky ke Kristu pracoval čile, aby Církev očistil, aby ji učinil krásnější a světlejší. Pochopil, že každá reforma se děje uvnitř Církve, a nikoliv proti Církvi. V tom byl Jan Leonardí opravdu mimořádný a jeho příklad zůstává stále aktuální. Každá

Svatý Jan Leonardí

dá reforma se samozřejmě nutně týká struktur, ale na prvním místě musí zasáhnout srdce věřících. Jen světci, muži a ženy, kteří se dají vést Duchem Svatým a jsou připraveni k uskutečnění radikálních a odvážných rozhodnutí ve světle evangelia, obnovují Církev a přispívají rozhodujícím způsobem k budování lepšího světa.

Drazí bratři a sestry, život svatého Jana Leonardiho byl vždy ozařován jasně „Svaté Tváře“ Ježíšovy, přechovávané a uctívané v katedrálním chrámu v Luce, která se stala výmluvným symbolem nesporné víry a která ho oduševňovala. Získán Kristem jako apoštol Pavel naznačil svým učedníkům a dále naznačuje nám všem kristocentrický ideál, pro který „je třeba se zbavit každého vlastního zájmu a hledět si pouze služby Bohu“, mít „před očima a na mysli jeho poctu, službu slávy ukřižovaného Ježíše Krista“. Vedle Kristovy tváře zaměřil svůj zrak na mateřskou tvář Mariinu. Ona, kterou zvolil za patronku svého řádu, byla pro něho učitelkou, sestrou, matkou a zakoušel její trvalou ochranu. Příkladem a přímluvou tohoto „fascinujícího muže Božího“ nechť jsou zvláště v tomto Roku kněží výzvou a vzpruhou pro kněze a pro všechny věřící, aby žili se zápletem a nadšením své povolání.

Bollettino Vaticano 7. září 2009

Mezititulky redakce Světla
Překlad -lš-

PAPEŽSKÉ VYZNAMENÁNÍ MATCE ANGELICE

Zakladatelka největší křesťanské mediální sítě celosvětové televize EWTN matka Angelika a dlouholetý prezident vysíláče jáhen Bill Steltemeier obdrželi od Svatého stolce vyznamenání „Pro Ecclesia et Pontifice“ za vynikající zásluhy o Církev. Matka Angelika má 86 let a jáhen Steltemeier 80. Vyznamenání jim bylo předáno na svátek sv. Františka. EWTN pracuje od roku 1981 a vysílá do 140 zemí a 150 milionů domácností přes satelit Astra a multikabel NetCologne.

PAPEŽ POZVÁN DO BĚLORUSKA

Běloruští katolíci biskupové zvou Svatého otce na návštěvu. Oficiální pozvání předají Benediktu XVI. osobně při své návštěvě Ad limina 10. prosince. Jak sdělil arcibiskup Kondrusiewicz, rovněž prezident Alexander Lukašenko posílá do Vatikánu svou pozvánku. Byla by to první návštěva Benedikta XVI. v pravoslavné zemi. V Bělorusku je 80 % obyvatel pravoslavného vyznání. Katolíci tvoří 15 % obyvatel. Vztahy mezi oběma církvemi jsou velmi dobré.

„ILEGÁLNÍ“ KAPLAN V ITÁLII

Bangaly Marra přišel do Itálie jako muslim a ilegální přistěhovalec a přišel zde do styku s křesťanstvím. Nebyl s islámem spokojen a hledal něco většího. Našel to v evangeliu a konvertoval do katolické církve. Jeho rodina na Pobřeží slonoviny tím nebyla nadšena. Protože se chtěl dát plně do služeb druhým, rozhodl se stát knězem. Dosáhl svého cíle v červnu letošního roku. V současné době stále ještě pracuje jako dělník v továrně. Synodu pro Afriku vzkázal: „Afrika potřebuje lépe poznat tajemství evangelia. V Božím slově je všechno, co potřebujeme pro bližní, pro chudé, pro cizince. Když klepou na naše dveře, nebojme se je přijmout.“ Marrovi je 38 let.

Kath-net

EDITORIAL - pokračování ze str. 2

Důvodem k tomu je nejen jeho „kulaté výročí“, ale především velká aktuálnost jeho slov i příkladu: skutečnou obnovu Církve je nutno uskutečňovat uvnitř, v srdci jejích členů. Jestliže však se dá do pohybu „reforma“, která by chtěla dosáhnout takových změn, abychom si mohli v Církvi žít tak, jak se nám pod vlivem okolního světa zalíbilo, obracíme se ve skutečnosti „proti Církvi“, a to může přinést jen neblahé ovoce. Chloubou reformátora není, co všechno v Církvi odboural, ale jakého stupně vnitřní obnovy, tj. opravdové svatosti, dosáhl sám u sebe i u druhých. Svatý Benedikt vystoupil proti zlořádům v Církvi a ve společnosti tak, že odešel do samoty a začal do krajnosti žít podle evangelia. Požehnané plody, které vzešly Církvi z této jeho opravdové reformy, jsou nevyčísitelné a zakoušíme je dodnes.

Reformní změny posledních desetiletí provází jeden diskvalifikující jev: neustávající a rostoucí odpady od víry. Tento dlouhodobý a trvající trend už měl dávno vyvolat troubení na poplach. Promítněme si ho do podobnosti o hospodáři a služebnících. Ten poslední, který vrátil jen to, co přijal, neobstál. Co řekne Hospodář pastýři, který mu sdělí: Dal jsi mi tisíc ovcí, vracím ti jich jen tři sta? Svatý patron Roku kněží mohl naopak říct: Svěřil jsi mi sto ovcí, vracím ti jich sto tisíc. Dosáhl toho díky své pokoře a Boží pomoci. Náš dobrotivý Bůh pro nás může udělat opravdu všechno. Jen mu nesmíme svazovat ruce tím, že „nevěříme na záznaky“, neuznáváme „soukromá zjevení“, že je pod naši důstojnost snižovat se k „lidové zbožnosti“. Pro toho, kdo upírá Bohu právo, aby k nám promlouval, kdy chce a jak chce, může být pochopitelně nepřijatelné, aby vzal do ruky text, který napsala nějaká mexická žena z domácnosti jako Ježíšovo sdělení všem kněžím světa. Kdyby si z něho přeče-

tl několik málo stránek, bylo by mu jasné, že je to text, který nepochází z tohoto světa, a záhy by také poznal, jak velice Nejvyššímu Veleknězi záleží na tom, aby jeho kněží na tomto světě byli více než úspěšní. Ke svému překvapení by zjistil, že nikdy netušil, jak velká je jeho důstojnost, co všechno mu nabízí a jak nesmírně na něho spoléhá věčný Otec. Přesvědčil by se, že Ježíš si nic více nepřeje, než aby byl jako druhý Kristus opravdu úspěšný. Dostalo by se mu ujištění, že skutečně může všechno v Tom, který ho posiluje. Dost možná, že by pocítil takovou radost ze svého kněžského povolání, jakou nepoznal ani v den svěcení a primice. Bylo by mu líto všech dní, které prožil, a nevěděl to. Ale to by musel zapřít sám sebe a vzít tento text skutečně do ruky. A to může být pro někoho velmi těžké. Raději spoléhá na vlastní síly, lidské faktory, metody, organizaci. Naše nezdravý nás však poučují, jak to dopadá, když si „žijeme podle svých nápadů“. „Strojíte plány, ale ne moje, ne v mém duchu, a tak hromadíte hřích na hřích.“ Žádné vnuknutí, žádná inspirace ani nápad, který v sobě obsahuje přísadu pýchy, nemůže pocházet od Boha. Naopak můžeme si být jisti, že ďábel nelení, aby pýchou poškodil a znehodnotil, co se dá. Pokora Ježíše Krista bylo něco, co ďábla na Božím Synu nejvíce provokovalo. Je to velké tajemství, jak se Boží Syn, skrze něhož všechno je stvořeno, stal tak pokorným a poslušným až k smrti, a to nejpotupnější smrti na kříži. Ježíš prožil v naprosté pokoře celý svůj život, neboť nepřišel, aby konal vůli svou, ale vůli toho, který ho poslal. Nemenším vzorem pokory byla jeho Matka. Jinou cestu nám nezanechali. Čím to, že mezi novotami, které byly zavedeny v liturgii, sotva najdeme takovou, která by cílevědomě vedla k prohloubení pokory a opravdové úcty k Nejvyššímu, která je pro bohopoctu podstatná?

„Na koho shlédnu? Jen na pokorného, v duši zkroušeného,“ říká Pán. „Ustaňte přece a uznejte ve mně Boha.“ „V bázni služte Pánu, vyzývejte ho, v rozechvění mu líbejte nohy!“ Proč se Bůh pyšným protiví? Protože se vlastně stavějí na jeho místo. Ignorují nebo odmítají ten způsob, jakým chce Pán udělovat své dary a milosti, bez kterých se nemohou obejít.

Potřebujeme objevit „kladný postoj“ k pokoře a překonat předsudky, jaké o ní šíří lidé tohoto světa. Pokora není poslední útěcha outsiderů, bezmocných a zapomenutých, ale bezvýhradně a konkrétní uznání pravdy o Bohu, o sobě a o našem vzájemném vztahu. Je to vlastně něco jako komplexní, rámcová ctnost, neboť v sobě zahrnuje živou víru v nekonečně svatého, moudrého, mocného a dobrotivého a přítomného Boha, zahrnuje v sobě bezpodminěčnou důvěru v Něho jako nejaskavějšího Otce a také naši bezmeznou lásku a oddanost k Němu.

Ctnost pokory nepředstavuje ani v nejmenším slabost, právě naopak, je to naše jediná opravdová a spolehlivá síla, která se opírá o nepřemožitelnou moc Všemohoucího, v jehož bezpečné náručí se nacházíme. Jen pokorný může oprávněně říct: Je-li Bůh s námi, kdo proti nám? Proti pokoře útočí ďábel všemi prostředky právě proto, že tam, kde tato ctnost zavládne, je podlý svůdce a nepřítel bezmocný. Pravá pokora nepředstavuje pro věřícího žádné degradující ponížení, naopak, je to záruka pravdy o nejvyšší důstojnosti, jakou nás Bůh vyznamenává, když se nám zaručuje svým nejsvětějším a věčným otcovstvím. Jedině jako pokorné Boží děti se nacházíme v tak vznešeném postavení, že je nikdo nemůže ohrozit, a proto můžeme směle hledět vstříc jakémukoli pokoření a ponížení, které by nám chtěl připravit tento svět. Podobně jako nic z nejpotupnějšího, co lidé připravili Ježíši Kristu, nezměnilo pranic na skutečnosti, že byl, je a zůstane Synem Nejvyššího, tak je tomu i s námi v případě jakéhokoliv pokoření a útoku ze strany světa.

Čím za současné situace mohou přispět prostí věřící? Kdo miluje svou církev, bude usilovat o to, aby ve svém prostředí proti smýšlení nasáklému pýchou postavil příklad pokory. Nejdůležitějším polem působnosti katolických laiků je rodina. Je to Bohem ustanovená instituce, která rozhoduje o charakteru a duchu budoucích generací. Má k tomu od Boha prostředky přirozené i nadpřirozené: život v Bohu a modlitbu, milosti stavu a rodičovský příklad vpravdě křesťanských vztahů. Rodina je a zůstane základní školou pokory. Mezi řádky, které Pán skrze Conchitu adresuje kněžím, je i řada poselství určených rodičům. I oni zde mohou čerpat poučení o důstojnosti a vznešenosti svého poslání, o svém posvátném napojení na Otcovu věčnou plodnost. Otcova plodnost je spojuje v jedno tělo, a co Bůh spojil, člověk nesmí rozlučovat. Nemám zde na mysli hned rozvod, ale tu každodenní jednotu, která přichází vniveč, kdykoliv ti dva, kteří jsou jedno tělo, bojují spolu, kdo s koho. Proti autoritě pýchy a síly je třeba postavit autoritu pokorné služebnosti. Máme k tomu zcela jasné směrnice: „Služte jeden druhému,“ učí nás apoštol Pavel. „Kdo chce být první, ať je služebnícem všech.“ To nám Boží Syn nejprve ukázal svým vlastním příkladem v prostředí Svaté rodiny a pak ještě vyjádřil svými slovy. Rodiče každý den znovu plodí budoucnost svých dětí, a tím budoucnost Církve a lidstva. To je svaté poslání jejich všeobecného kněžství. Je to náročné, ale odpovědné. Nic z toho se neztratí, ani jedno slovo, ani jeden pohled, ani jedno gesto, ani jedno pohazení, ani jedna oběť. Všechno to budou jednou podrobně hodnotit spolu s Pánem, který je stvořil pro tento svět a povolal ke spolupráci s Otcovou plodností. Náš Pán nám říká: „Učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorný, a nebojte se, právě touto pokorou jsem přemohl svět.“

-/š-

Pondělí 26. 10. 2009: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 Evangelium 6:15 Octava dies (546): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 6:45 Vzdělávání v Nigérii 6:55 GOODwillBOY: Press 7:25 Pro vita mundi (127): Pavel Tunák 8:05 Čteme z křesťanských periodik 8:15 Noční univerzita: Jiří Černý - V Ježíšově škole modlitby 8:55 Zpravodajské Noeviny 9:05 Druhé čtení 9:30 Noekreace aneb Vandrování (8. díl) 9:40 Michaela 10:00 Statečný kněz 10:55 Na koberečku (70) 11:10 Brazílie - Volání Boha 11:30 Trdlinky po osmém 11:45 Báječná show (3. díl): Vůl a žába 11:55 Z pokladů duše 12:00 Polední modlitba [L] 12:10 Absolventský koncert 2009 13:10 Putování ostatků svatého Vojtěcha 13:20 Cesty za poznáním: Kanada 14:10 Orolské aktivity v klubech 14:40 Muzejní noc 14:55 Elektronická kazatelna 15:20 Jen Bůh 15:45 Denní stacionář s dílnami pracovní terapie 16:00 H2Onews 16:10 Přejeme si ... 16:30 Nevybroušené diamanty 17:00 NOEparáda (36. díl) [L] 17:25 Cesty za poznáním: Francie 18:15 Noekreace aneb Vandrování (8. díl) 18:25 Vzdělávání v Nigérii 18:35 Báječná show (4. díl): Myšák a hraboš 18:50 Kaple v poušti 19:00 Světlo pro Evropu (6. díl) [P] 19:25 Na větrné hůrce 19:50 Zpravodajské Noeviny 20:00 Z pokladů duše 20:05 Harfa Noemova III. (8. díl) [P] 20:25 Cesty za poznáním: Čína 21:20 Na koberečku (71) [P] 21:30 GOODwillBOY: Press 22:05 Noční univerzita: P. Aleš Opatrný - Mým pokrmem je konat vůli [P] 22:50 Muzejní noc 23:05 Elektronická kazatelna 23:30 Octava dies (546): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 0:00 Zpravodajské Noeviny 0:10 Absolventský koncert 2009 1:10 Poslech Radia Proglas [L].

Úterý 27. 10. 2009: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 H2Onews 6:15 Noční univerzita: Jiří Černý - V Ježíšově škole modlitby 6:55 Matka Markéta - maminka Dona Bosca 8:10 Elektronická kazatelna 8:35 Cesty za poznáním: Čína 9:25 Otec Erich Fink z obdivuhodného Ruska: Všechny mé děti 10:00 O radosti 10:25 Přejeme si ... 10:45 Světlo pro Evropu (6. díl) 11:10 Na koberečku (71) 11:25 Noeland (4. díl) 11:45 Báječná show (4. díl): Myšák a hraboš 11:55 Z pokladů duše 12:00 Polední modlitba [L] 12:10 Záznam koncertu - Pocta sv. Václavu 13:15 Octava dies (546): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 13:45 Cesty za poznáním: Čína 14:35 Denní stacionář s dílnami pracovní terapie 14:45 Kdo hledá pravdu 15:45 Putování ostatků svatého Vojtěcha 16:00 Zpravodajské Noeviny 16:10 Cesta k andělům (16): P. Miroslav Herold SI 17:00 Otec Pio 18:35 Báječná show (4. díl): Myšák a hraboš 18:50 Harfa Noemova III. (8. díl) 19:10 Světlo pro Evropu (6. díl) 19:35 Noekreace aneb Vandrování (8. díl) 19:50 Zpravodajské Noeviny 20:00 Z pokladů duše 20:05 Bez hábitu: Kongregace sester Matky Božího milosrdenství 21:05 Zpravodajské Noeviny 21:15 Čteme z křesťanských periodik 21:25 Pearl Harbor - válka v Pacifiku (10/16): Společný postup 22:05 Nevybroušené diamanty 22:35 Modlitby se zpěvy Taižé 23:30 Orolské aktivity v klubech 0:00 Zpravodajské Noeviny 0:10 Záznam koncertu - Pocta sv. Václavu 1:15 Poslech Radia Proglas [L].

Středa 28. 10. 2009: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 Zpravodajské Noeviny 6:15 Pearl Harbor - válka v Pacifiku (10/16): Společný postup 6:45 O radosti 7:10 Světlo pro Evropu (6. díl) 7:35 Kdo hledá pravdu 8:35 Na koberečku (71) 8:50 Jen Bůh 9:15 Čteme z křesťan-

ských periodik 9:25 Orolské aktivity v klubech 10:00 Harfa Noemova III. (8. díl) 10:20 Putování ostatků svatého Vojtěcha 10:30 Generální audience Benedikta XVI. [L] 12:00 Polední modlitba [L] 12:10 Pro vita mundi (127): Pavel Tunák 12:50 Cesty za poznáním: Čína 13:40 Noční univerzita: Jiří Černý - V Ježíšově škole modlitby 14:20 Přejeme si ... 14:40 Nevybroušené diamanty 15:10 Na koberečku (71) 15:25 Orolské aktivity v klubech 16:00 Zpravodajské Noeviny 16:10 O radosti 16:35 Elektronická kazatelna 17:00 Pod nebesy (5. díl) [P] 17:50 NOEparáda (36. díl) 18:15 Noeland (4. díl) 18:35 Báječná show (5. díl): Netopýr a dvě lasičky 18:50 Muzejní noc 19:05 Octava dies (546): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 19:35 Pro zdraví (27): Domov pro seniory 19:50 H2Onews 20:00 Z pokladů duše 20:05 Hranice 20:35 Vše pro mého krále a královnu 20:55 Přejeme si ... [P] 21:15 Pro vita mundi (127): Pavel Tunák 22:05 Záznam generální audience papeže Benedikta XVI. 23:35 Elektronická kazatelna 0:00 H2Onews 0:10 Hlubinami vesmíru s dr. Martinem Schnablem 1:05 Pearl Harbor - válka v Pacifiku (10/16): Společný postup 1:30 Poslech Radia Proglas [L].

Čtvrtek 29. 10. 2009: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 Zpravodajské Noeviny 6:15 Cesta k andělům (16): P. Miroslav Herold SI 7:05 Noční univerzita: P. Aleš Opatrný - Mým pokrmem je konat vůli 7:50 Záznam koncertu - Pocta sv. Václavu 8:55 Noekreace aneb Vandrování (8. díl) 9:05 Přejeme si ... 9:25 Nevybroušené diamanty 10:00 Na koberečku (71) 10:15 O radosti 10:40 Orolské aktivity v klubech 11:10 Muzejní noc 11:25 Noeland (4. díl) 11:45 Báječná show (5. díl): Netopýr a dvě lasičky 11:55 Z pokladů duše 12:00 Polední modlitba [L] 12:10 Cesty za poznáním: NP Keoladeo, Okavango, Monte Etna 12:40 Octava dies (546): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 13:10 Pod nebesy (5. díl) 14:00 NOEparáda (36. díl) 14:25 Vše pro mého krále a královnu 14:50 Kdo hledá pravdu 16:00 Zpravodajské Noeviny 16:10 Vzdělávání v Nigérii 16:20 Harfa Noemova III. (8. díl) 16:40 Cesty za poznáním: Čína 17:30 Cesta k andělům (16): P. Miroslav Herold SI 18:25 O slovanství - kardinál Tomáš Špidlík SJ 18:35 Báječná show (5. díl): Netopýr a dvě lasičky 18:50 GOODwillBOY: Press 19:20 Elektronická kazatelna 19:50 Zpravodajské Noeviny [P] 20:00 Z pokladů duše 20:05 U NÁS aneb od cimbálu o lidové kultuře (13. díl) [L] 21:05 Nepoznaný Laos [P] 21:25 O radosti 21:50 Zpravodajské Noeviny 22:05 Noční univerzita: Jiří Černý - V Ježíšově škole modlitby 22:45 Muzejní noc 23:00 Octava dies (546): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 23:30 Pearl Harbor - válka v Pacifiku (10/16): Společný postup 0:00 Zpravodajské Noeviny 0:10 Pro vita mundi (127): Pavel Tunák 0:50 Pro zdraví (27): Domov pro seniory 1:00 Poslech Radia Proglas [L].

Pátek 30. 10. 2009: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 Zpravodajské Noeviny 6:15 Pod nebesy (5. díl) 7:05 NOEparáda (36. díl) 7:30 Bez hábitu: Kongregace sester Matky Božího milosrdenství 8:30 Kdo hledá pravdu 9:30 Nevybroušené diamanty 10:00 Pro vita mundi (127): Pavel Tunák 10:40 Přejeme si ... 11:00 Vzdělávání v Nigérii 11:10 Muzejní noc 11:25 Noeland (4. díl) 11:45 Báječná show (5. díl): Netopýr a dvě lasičky 11:55 Z pokladů duše 12:00 Polední modlitba [L] 12:10 Octava dies (546): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 12:40 O radosti

13:05 Světlo pro Evropu (6. díl) 13:30 Vše pro mého krále a královnu 13:55 Otazníky na téma: Romské dítě v ne-romské rodině 15:25 Harfa Noemova III. (8. díl) 15:45 Pro zdraví (27): Domov pro seniory 16:00 Zpravodajské Noeviny 16:10 Pro vita mundi (132): P. Jan Vallo 16:50 Na koberečku (71) 17:05 Otec Pio 18:35 Báječná show (6. díl): Vlk v převleku [P] 18:50 Nepoznaný Laos 19:10 Vše pro mého krále a královnu 19:35 Čteme z křesťanských periodik 19:50 H2Onews [P] 20:00 Z pokladů duše 20:05 Kulatý stůl na téma: Rekapitulace návštěvy Svatého otce Benedikta XVI. [L] 21:20 Pro zdraví (27): Domov pro seniory 21:30 Octava dies (546): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 22:05 Noční univerzita: P. Aleš Opatrný - Mým pokrmem je konat vůli 22:50 NOEparáda (36. díl) 23:15 Orolské aktivity v klubech 23:45 Muzejní noc 0:00 H2Onews 0:10 Pearl Harbor - válka v Pacifiku (10/16): Společný postup 0:40 Přejeme si ... 1:00 Poslech Radia Proglas [L].

Sobota 31. 10. 2009: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 H2Onews 6:15 Kulatý stůl: Mezinárodní rok astronomie 2009 7:45 O slovanství - kardinál Tomáš Špidlík SJ 7:55 Čteme z křesťanských periodik [P] 8:05 Noeland (4. díl) 8:25 Otec Pio 10:00 Pod nebesy (5. díl) 10:50 NOEparáda (36. díl) 11:15 Cesty za poznáním: Dimmuborgir, Dachstein caves, Pawlowsk Palace 11:45 Báječná show (6. díl): Vlk v převleku 11:55 Z pokladů duše 12:00 Angelus Domini 12:10 Záznam koncertu - Pocta sv. Václavu 13:15 Noekreace aneb Vandrování (8. díl) 13:25 Nepoznaný Laos 13:45 Zpravodajské Noeviny 13:55 Kdo hledá pravdu 14:55 Harfa Noemova III. (8. díl) 15:15 O radosti 15:40 Čteme z křesťanských periodik 16:00 H2Onews 16:10 Nevybroušené diamanty 16:40 Bez hábitu: Kongregace sester Matky Božího milosrdenství 17:40 Elektronická kazatelna 18:05 Nepoznaný Laos 18:35 Báječná show (6. díl): Vlk v převleku 18:50 Na koberečku (71) 19:05 Vše pro mého krále a královnu 19:30 Druhé čtení [P] 20:00 Z pokladů duše 20:05 Pro vita mundi (133): Josef Vlček [P] 20:45 Noční univerzita: Charles Whitehead - Strachy v našem životě [P] 22:05 Harfa Noemova III. (8. díl) 22:25 Druhé čtení 22:50 Muzejní noc 23:05 U NÁS aneb od cimbálu o lidové kultuře (13. díl) 0:05 Zpravodajské Noeviny 0:15 Nepoznaný Laos 0:35 Vše pro mého krále a královnu 1:00 Poslech Radia Proglas [L].

Neděle 1. 11. 2009: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 H2Onews 6:15 Evangelium 6:25 Druhé čtení 6:50 Bez hábitu: Kongregace sester Matky Božího milosrdenství 7:50 Noční univerzita: P. Aleš Opatrný - Mým pokrmem je konat vůli 8:35 Pomoc potřebným v Nigérii 8:45 Pro vita mundi (133): Josef Vlček 9:25 Elektronická kazatelna 9:50 Evangelium 10:00 Ježíš 11:55 Polední modlitba se Sv. otcem Benediktem XVI. [L] 12:15 Čteme z křesťanských periodik 12:20 Zpravodajský souhrn týdne 12:50 Přejeme si ... 13:10 Noční univerzita: Charles Whitehead - Strachy v našem životě 14:25 Pro vita mundi (133): Josef Vlček 15:00 Mše svatá z římského hřbitova Verano [L] 16:30 Cesty za poznáním: Dimmuborgir, Dachstein caves, Pawlowsk Palace 17:00 Noeland (9. díl) [P] 17:20 Matka Tereza 18:50 NOEparáda (36. díl) 19:15 Orolské aktivity v klubech 19:50 Evangelium 20:00 Z pokladů duše 20:05 Octava dies (547): Týdenní zpravodajství z Vatikánu [P] 20:35 Noekreace aneb Vandrování (9. díl) [P] 20:45 Život za život 22:20 Noční univerzita: P. Aleš Opatrný - Mým pokrmem je konat vůli 23:05 Druhé čtení 23:30 Orolské aktivity v klubech 0:00 Zpravodajský souhrn týdne 0:30 O radosti 1:00 Pomoc potřebným v Nigérii [L].

CHARITA SVATÉ RODINY LUHAČOVICE vyhláší výběrové řízení na pozici vrchní sestra pro Charitní ošetrovatelskou a pečovatelskou službu. Práce spočívá ve vedení týmu asi 10 lidí a v domácí ošetrovatelské péči o seniory a zdravotně postižené. **Požadujeme:** VOŠ nebo VŠ, praxe min. 5 let, práce na PC, platná registrace, ŘP sk. B, samostatnost, trestní bezúhonnost. **Nabízíme:** dobrý kolektiv, další vzdělávání. **Pisemné žádosti spolu s životopisem zasílejte na adresu:** Charita Luhačovice, Hradisko 100, 763 26 Luhačovice, příp. na e-mail: luhacovice@chops.cz **do 30. 10. 2009.**

Lipový kříž – Společnost pro kulturní identitu Vás zve na **přednášku P. Jaromíra Kučírka GO CÍRKEV UČÍ O STVOŘENÍ**, která se bude konat **v úterý 3. listopadu 2009 v 18 hodin** v sále 318, 3. patro, Český svaz vědeckotechnických společností, Novotného lávka 5, Praha 1.

Biskupství královéhradecké – Diecézní centrum pro seniory pořádá **ADVENTNÍ DUCHOVNÍ OBNOVU s P. Janem Rybářem SJ ve dnech 7. – 10. 12. 2009.** Místo: rekreační dům Marianum, Janské Lázně. **Cena:** 1590 Kč za osobu (ubytování, plná penze a duchovní program). **Informace a přihlášky:** Biskupství královéhradecké, Diecézní centrum pro seniory, Velké nám. 35, 500 01 Hradec Králové • tel.: 495 063 661 nebo 737 215 328 • e-mail: dcs@diecezehk.cz.

VE PROSPĚCH KŘESŤANŮ

Mezinárodní soud pro lidská práva ve Strasburku rozhodl ve prospěch křesťanů. Turecko jim protiprávně odírá priznat vlastnictví jejich nemovitostí. Musí je vrátit a zaplatit 173 000 € odškodného. Křesťané nemají dostatečnou možnost využít svobod, které byly přiznány nemuslimským náboženstvím.

Kath-net

Vydáváme **PUZZLE PAPEŽE A KOSTELŮ** (260 dílků), **PUZZLE BETLÉMA** (260, 480 a 912 dílků) a **PANORÁMA BETLÉMA** (494 a 920 dílků). **Cena s poštovným je 150, 250 a 350 Kč.** **Objednávky:** Římskokatolická farnost Třebíč-město, Martinské nám. 87/20, 674 01 Třebíč • e-mail: trebicmartin@volny.cz • tel.: 568 841 532 • SMS 728 133 220. Více na www.volny.cz/trebicmartin. Zašleme do měsíce.

BREVIÁŘ PRO LAIKY

24. – 31. ŘÍJNA 2009

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 25. 10.	PO 26. 10.	ÚT 27. 10.	ST 28. 10.	ČT 29. 10.	PÁ 30. 10.	SO 31. 10.
Antifona	919 1029	934 1045	949 1061	1673 1892	980 1096	996 1113	1666 1883
Žalm	784 883	783 881	783 881	786 884	784 883	784 883	783 881
Ranní chvály:							
Hymnus	920 1029	935 1045	949 1062	1567 1771	981 1096	997 1114	1666 1883
Antifony	920 1030	935 1046	950 1062	1674 1893	981 1097	998 1115	1014 1132
Žalmy	921 1030	936 1046	950 1063	813 914	981 1097	998 1115	1014 1132
Krátké čtení a zpěv	923 1033	938 1049	953 1066	1674 1894	985 1101	1001 1118	1668 1885
Antifona k Zach. kantiku	723 815	939 1050	953 1066	1675 1894	985 1101	1002 1119	1669 1886
Prosby	924 1034	939 1050	953 1066	1675 1894	985 1101	1002 1119	1655 1886
Závěrečná modlitba	723 816	939 1050	954 1067	1568 1771	986 1102	1002 1120	1656 1888
Modlitba během dne:							
Hymnus	925 1035	940 1051	954 1067	792 890	986 1103	1003 1120	1018 1137
Antifony	925 1036	940 1051	955 1068	971 1085	987 1103	1004 1121	1019 1138
Žalmy	926 1036	940 1052	955 1068	971 1085	987 1103	1004 1121	1019 1138
Krátké čtení	927 1038	943 1054	957 1070	1676 1895	989 1106	1006 1124	1021 1141
Závěrečná modlitba	723 816	943 1054	957 1071	1568 1771	990 1106	1006 1124	1022 1141
Nešpory:							
Hymnus	915 1024	929 1039	944 1056	959 1072	1677 1897	991 1108	1008 1125
Antifony	916 1025	929 1040	945 1057	960 1073	1678 1897	992 1109	1009 1126
Žalmy	916 1025	930 1040	945 1057	960 1073	1678 1897	992 1109	1009 1126
Kr. čtení a zpěv	918 1027	933 1043	947 1060	962 1076	1680 1900	995 1112	1011 1129
Ant. ke kant. P. M.	722 815	723 816	948 1060	962 1076	1681 1900	995 1112	1011 1129
Prosby	918 1028	933 1044	948 1060	963 1076	1681 1900	995 1112	1011 1129
Záv. modlitba	723 816	723 816	948 1061	963 1077	1568 1771	996 1113	1012 1130
Kompletář:	1238 1374	1242 1379	1247 1384	1250 1387	1254 1391	1257 1395	1260 1398

Neděle 25. 10. – 30. neděle v mezidobí
 1. čt.: Jer 31,7-9
 Ž 126(125),1-2ab.2cd-3.4-5.6
 Odp.: 3 (*Velkou věc s námi udělal Hospodin, naplnila nás radost.*)
 2. čt.: Žid 5,1-6
 Ev.: Mk 10,46-52
Slovo na den: Co chceš?

nebo: slavnost Výročí posvěcení kostela
 1. čt.: 1 Král 8,22-23.27-30
 Ž 84(83),3.4.5+10.11
 Odp.: 2 (*Jak milý je tvůj přibyték, Hospodine zástupí!*)
 2. čt.: 1 Kor 3,9c-11.16-17
 Ev.: Mt 16,13-19
nebo jiná čtení z Lekcionáře V.
Slovo na den: A za koho mě pokládáte vy?

Pondělí 26. 10. – ferie
 1. čt.: Řim 8,12-17
 Ž 68(67),2+4.6-7ab.20-21
 Odp.: 21a (*Náš Bůh je Bohem spásy*)
 Ev.: Lk 13,10-17
Slovo na den: Těžce nesl, že Ježíš uzdravuje v sobotu.

Úterý 27. 10. – ferie
 1. čt.: Řim 8,18-25
 Ž 126(125),1-2ab.2cd-3.4-5.6
 Odp.: 3a (*Velkou věc s námi udělal Hospodin.*)
 Ev.: Lk 13,18-21
Slovo na den: Práci v jeho větvích.

Středa 28. 10. – svátek sv. Šimona a Judy
 1. čt.: Ef 2,19-22
 Ž 19(18),2-3.4-5
 Odp.: Řim 10,18b (*Všude na zemi pronikl jejich hlas.*)
 Ev.: Lk 6,12-19
Slovo na den: Na rovině.

Čtvrtek 29. 10. – ferie
 (v brněnské diecézi: památka bl. Marie Restituty Kafkové)
 1. čt.: Řim 8,31b-39
 Ž 109(108),21-22.26-27.30-31
 Odp.: 26b (*Zachraň mě, Hospodine, podle svého slítování!*)
 Ev.: Lk 13,31-35
Slovo na den: Dnes, zítra a pozítří musím pokračovat.

Pátek 30. 10. – ferie
 (v královéhradecké diecézi: svátek Výročí posvěcení katedrály)
 1. čt.: Řim 9,1-5
 Ž 147B(147),12-13.14-15.19-20
 Odp.: 12a (*Jeruzaléme, oslavij Hospodina!*)
 Ev.: Lk 14,1-6
Slovo na den: Dotkl se ho a uzdravil ho.

Sobota 31. 10. – nez. pam. sv. Wolfganga nebo sobotní pam. Panny Marie
 1. čt.: Řim 11,1-2a.11-12.25-29
 Ž 94(93),12-13a.14-15.17-18
 Odp.: 14a (*Nezavrhne Hospodin svůj národ.*)
 Ev.: Lk 14,1,7-11
Slovo na den: Někdo vzácnější.

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu 24. 10. a všechny následující soboty do 19. 12. 2009 v době od 9 do 12 hodin.

NOVINKY

OTEC PIO • KRÁTKÝ ŽIVOTOPIS

Teresio Bosco • Z italského přeložil P. Jan Ihnát SDB

Otec Pio je zářící postava, kterou Bůh daroval této době, aby všem připomněl nutnost „obrácení“, bez kterého lidé ničí sami sebe i svět. Příhody P. Pia jsou často líčeny v jeho životopisech tak, aby se ho zastávaly, a používají výrazy a tóny, které poškozují jeho osobu. Tento životopis, po dlouhých a trpělivých úvahách s použitím přímých svědectví, vypráví o velkých a trpkých chvílích stigmatizovaného světce ze San Giovanni Rotondo s pokojnou vyrovnaností.

Matice cyrilometodějská s. r. o. • Brož., A5, 104 stran, 110 Kč

DEVĚT DNÍ S MILUJÍCÍM OTCEM

Monika Waldhierová - Peter J. Matuška • Ze slovenštiny přeložil Jiří Stejskal

Význam této novény lze odvodit z poznatku, že nehlubší citová zranění v naší době způsobuje zdeformovaný obraz otce. Ten člověku brání vnímat Boha jako Otce. Budoucnost lidstva závisí i na tom, zda dokážeme znovu objevit obraz Boha Otce a přijmout ho do svého života. V tomto smyslu novéna povzbuzuje věřícího člověka, aby důvěrněji a intimněji prožíval svůj vztah k nebeskému Otci, umožňuje mu lépe proniknout do modlitby Otce nás a do liturgických modliteb, a to s hloubkou a láskou, jaká je vlastní pravým synům a dcerám církve.

ve. Poznávejme jejich životy a myšlenky, z nichž vždy jedna otevírá den novény a je užitečným vstupem do vybraných výroků z poselství nebeského Otce italské mystičky matce Eugenie Elisabettě Ravasiové roku 1932. Text knihy je oživen barevnými portréty patronů jednotlivých dnů novény a obrazem Boha Otce od S. Majscha.

Matice cyrilometodějská s. r. o. • Brož., 124x189 mm, 62 stran, 97 Kč

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

V SRDCI CÍRKVE BUDU LÁSKOU!

Ludmila Jánková

Životopis svaté Terezie z Lisieux v netradičním komiksovém provedení. Jeho autorka byla natolik oslovena touto sveticí, že se rozhodla převyprávět její příběh skrze obrázky, aniž by se přitom vzdala důležitých momentů či detailů ze života malé karmelitky.

Paulínky • Křídový papír, brož., 167x225 mm, 72 stran, 145 Kč

SACRA PAGINA • EVANGELIUM PODLE JANA

Francis J. Moloney SDB - Daniel J. Harrington SJ (editor)

Z angličtiny přeložil David Hofmann

Komentář a výklad Janova evangelia, který cituje nejvýznamnější biblisty a teology současnosti. F. J. Moloney zde zaměřuje pozornost na narativní záměr čtvrtého evangelia. Sleduje především způsob, jímž evangelista vypráví Ježíšův příběh a jímž chce čtenáře přimět, aby se pro Ježíše a jeho učení rozhodli.

Karmelitánské nakladatelství • Váz., 160x230 mm, 616 stran, 625 Kč

Objednávky knih - tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

771 11 Olomouc 2

147/2002

P. P.

D + 1

771 11 Olomouc 1

Dolní nám. 24

Matice cyrilometodějská s. r. o.